

WESTERN ROMAN
LASO
cijena 20 d broj 482

PRAVDA ČETE 2

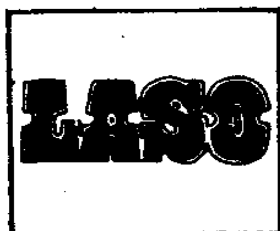

J. T. Edson:

PRAVDA ČETE Z

LASO 482

J. T. Edson: **PRAVDA ČETE Z**

Naslov originala: **THE JUSTICE OF COMPANY -Z-**

Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Copyright: J. T. Edson, posredstvom VPA, Zagreb

Prijevod: Marijan Krmpotić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, **dr Adolf Dragičević** (predsjedavajući), Nenad Brix, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a „Vjesnik“ n.s.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: „Laso“, Redakcija „Romani i stripovi“, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost „Vjesnik“ n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) „Vjesnikova“ Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1080 d ili 954 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 530 d ili 477 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR „Vjesnik“, Interna banka, s oznakom za „Laso“. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00 SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb [za „Laso“].

Ekonomska propaganda: „Vjesnik“, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 482 izlazi 7. 1. 1983.

I

— Gospodo porotnici, molim vas, kažite presudu!

Na riječi suca Roberta J. McCrindla zamukao je svaki žamor i razgovor, utihnula svakojaka nagađanja što su brujala sudnicom otkad se porota vratila u dvoranu i zauzela svoja mjesta poslije gotovo četiri sata vijećanja.

To je suđenje bilo toliko senzacionalno da su se u sudnicu sjatili novinari iz gotovo svih većih gradova u Teksasu, a nekolicina ih je došla čak iz nekoliko velegradova u Sjedinjenim Državama.

A za njima, u inače miran i pust gradić Marlin, središte okružja Falls, dohriili su i mnogobrojni ljubitelji senzacija.

I jednih i drugih nakupilo se mnoštvo što je izazvalo ogorče-

nje građana Marlina, koji su željeli, ali zbog tih došljaka nisu mogli, ući u sudnicu kako bi prisustvovali objavi presude Philipu Footu.

Osim novinara i znatiželjnih promatrača u sudnici se nalazilo više čuvara reda nego što bi to u normalnim prilikama bilo potrebno. Premda su građani Marlina bili miroljubivi ljudi koji nisu kršili zakon, sudac koji je vodio raspravu, svjestan koliko su građani uznemireni ovim senzacionalnim suđenjem, smatrao je da mora pojačati stražu u sudnici. Stoga je odlučio pozvati sve pomoćnike šerifa okružja Falls, da prisustvuju izricanju presude.

Osim toga, a najvjerojatnije da bi se promirili uznemireni

duhovi i da bi se izbjegli mogućći ispadi ili nemiri, proćulo se među svjetinom da oko sudičnice stražare i teksaški rendžeri.

Dok su sve oči bile uprte u predsjednika porote, on je najprije pogledao porotnike, a zatim, činilo se gotovo nevoljko, ustao, na noge. Njegovo je kratko oklijevanje pri objavi odluke porote odudaralo od njegove cijele pojave. Taj visok, preplanuo, žilav rančer pedesetih godina, zacijelo nije bio naviknut na dvojbe i neodlučnosti u životu. U tom se trenutku doimao kao čovjek kome je postavljeno pitanje na koje radije ne bi odgovorio, jer se to protivilo njegovu poimanju časti i poštenja. Stoga je najprije upro pogled pun otvorena prezira i nemoćne osujećenosti u optuženoga na optuženičkoj klupi, a zatim u njegova branitelja.

Optuženi se naslonio laktimima na ogradu ispred optuženičke klupe. Unatoč teškoj optužbi koja ga je teretila za silovanje i ubojstvo, i unatoč neprijateljskom raspoloženju predsjednika porote, optuženi je ostavljao dojam bezbrižna i opuštena čovjeka čiste savjesti, uvjerena da će porota izjaviti da nije kriv.

Visok najmanje metar i osamdeset, tanka struka i širokih ramena, optuženi Philip Foot navršio je tek nedavno tridesetu godinu života. Njegova crna kosa bijaše začesljana s razdjeljkom po sredini glave i zalizano slijepljena pomadom. zvali su ga Lijepi Filip. Tvrdoća njegovih očiju i pomalo cini-

čan osmijeh oko usana odavali su, što su počesto mnogi ljudi previdjeli, a posebice žene njegovu pravu i opaku ćud.

Na sebi je imao savršeno skrojeno odijelo smeđe boje s tankim bijelim prugicama, a na nogama cipele od krokodilske kože. Oko ovratnika svijetloljubičaste košulje zavezao je u debeli, uzao kravatu sa crvenim, bijelim i zelenim širokim prugama.

Iste visine kao i njegov klijent, premda nekih dvadesetak godina stariji, njegov branitelj, odvjetnik Reece Mervyn, doimao se kao neki sportaš, iako su na njemu svoj trag ostavile godine života provedene u lagodi i zatvorenom prostoru.

Premda manje napadno odjeven od svog klijenta, ipak po otmjenosti nije za njim zaostajao ni za dlaku.

Nije bilo nikakve sumnje u Footovu krivnju kad je bio lišen slobode zbog silovanja i umorstva plavokose Eloise Charmain, plesačice u Vodviljskom kazalištu u Dallasu.

Pošto je bio skupljen sav mogućći dokazni materijal, istražni se sudac u Dallasu ponadao da je došao kraj Footovoj zločinačkoj djelatnosti. Znajući da će svoj zadnji zločin platiti glavom, obratio se odvjetniku Mervynu za pomoć, jedinom čovjeku koji ga je mogao spasiti vješala.

Reece Mervyn bio je bez pogovora najbolji odvjetnik u Teksasu i zacijelo, ako ne i dokazno, najneskrupulozniji.

Suočen s takvim teškim slučajem, pošteniji bi odvjetnik bio zadovoljan i presudom

koja bi njegova klijenta spasila od vješala. Međutim, Mervyn je potanko proučio kazneni zakonik i kako se pravda u demokratskom društvu može izigrati nekažnjeno, vjerovao je da može izvojevati i oslobađajuću presudu. Dobivši bogat honorar koji je i tražio, latio se posla.

U dosluhu s nekim nepoštenim novinarom najprije je cijenili slučaj napuhao i uspio mu dati velik publicitet s rječitim komentarima o svom klijentu. Koristeći se uvelike pravnim smicalicama, uspjelo mu je da odugovlači s određivanjem ročišta i zatražio da se suđenje održi u nepristranijem mjestu nego što je Dallas.

Naposlijetku, pošto je nekoliko mjesta odbilo da se u njima održi suđenje, a na osobni zahtjev i molbu državnog javnog tužioca, sudac Robert J. McCrindle u Marlinu, popustio je i pristao da predsjedava toj sudskoj raspravi.

Opće poznat po svojoj čestitosti i pravičnosti, ali i strogosti kad se radilo o zločinima za koje je bio optužen i Foote, sudac Robert J. McCrindle bijaše po svemu sudeći najgori mogući izbor koji je mogao zapasti Philipa Foota.

Začudo, Mervyn se odmah složio s izborom mjesta i suca. U izjavi novinarima rekao je da on nema tome što prigovoriti jer je siguran u nepristranost i pravičnost suda i suca u Marlinu, koji neće biti pod utjecajem nepravdičnih optužbi kojima je njegov klijent bio izložen otkada je protiv njega podignuta optužnica.

Čim je sud u Marlinu započeo dugoodgodivanu raspravu, očitovao se i pravi razlog Mervynove privole. Premda se ništa nije moglo dokazati, dobitak na vremenu pogodovao je najviše pripadnicima Footove zločinačke družine za njihovu podlu rabotu, a Mervyn je dotad uspio pronaći najpogodnije svjedoke koje je novac mogao potkupiti za lažno svjedočenje.

Od četvorice krunskih svjedoka na čijem se svjedočenju i temeljila optužnica, dvojica su iznenada poginula u zagonetnim okolnostima. Sve je bilo tako dobro smišljeno da istraga ništa drugo nije mogla utvrditi, unatoč rigoroznim ispitivanjima osumnjičenih.

I trećega krunskog svjedoka zadesila je slična sudbina. Od zadobivenih rana po glavi, izgubio je pamćenje i nije mogao svjedočiti na sudu.

Znajući dobro što i njega čeka, četvrti je svjedok poslao pismo državnom tužiocu, u kojem je sve porekao što je izjavio u istrazi, objašnjavajući da je njegova izjava šerifu bila iznudena i lažna. Poslije toga nestao je bez traga iz Teksasa.

Možda bi neki manje slavohlepan odvjetnik bio voljan da se odmara na svojim lovikama, ali Mervyn nije. Znajući dobro kako valja s porotama, naročito s onima izabranim od građana manjeg mjesta, on se nije zadovoljio samo nestankom krunskih svjedoka optužbe. Da bi postigao oslobodjenje optuženog, on je čak uspio dokazati i njegov mogući alibi, dovevši u sudnicu dva čovjeka

s kojima je Foote, što je doduše protuzakonito, htio prokrijumčariti u Texarkanu zabranjena alkoholna pića one noći kad je zločin počinjen, to jest kada je bila silovana i umorena lijepa Eliose Charmain.

Mervyn je računao da će porota tako lakše progutati njegove laži i Foota osloboditi optužbe, pa će Footu i njegovim suučesnicima biti naknadno suđeno samo zbog kršenja zakona o prohibiciji za što mogu dobiti koji mjesec zatvora ili samo platiti globu, što nije vrijedno spomena prema smrtnoj kazni koja je Foota čekala za silovanje i umorstvo.

Rasprava je trajala mnogo kraće nego što se predmijevalo, premda je porota vijećala četiri puna sata da bi donijela presudu.

— Dobro, da čujemo — svečano se oglasio sudac McCrindle poslije gotovo cijele minute šutnje. — Jeste li donijeli odluku?

— Da, jesmo, slavni sude — počeo je predsjednik porote odrješito — premda svi znamo da je optuženi počinio zločine za koje je optužen, ali kako je neprestance ponavljao ovaj gizdavi odvjetnik ovdje, koji mu je i priskrbio alibi, kako ovdje nije bilo ni jednog jedinog svjedoka optužbe koji bi to opovrgao i ustvrdio da je taj alibi samo hrpa gnjusnih laži ...!

— Moram prosvjedovati, gospodine suče! — povikom će odvjetnik Mervyn. Skočio je na noge i zaboravio na svoje smireno i dostojanstveno držanje. Obrazi su mu se zajapurili od bijesa, ali više zbog riječi koje

su njega osobno vrijeđale, nego zbog njegova klijenta.

— Svakako, gospodine branioče — složio se sudac McCrindle ne pokazujući nikakve naklonosti prema branitelju optuženog. Okrenuo je najprije glavu prema sudskom pisaru, a zatim se zagledao u prvi red klupa gdje su sjedili novinari i izvjestitelji koji su zapisivali svaku riječ izgovorenu u sudnici, pa dodao: — Izbrišite riječi predsjednika porote iz sudbenog zapisnika, gospodine Sawtellu. Nadam se da će i gospoda novinari zaboraviti što su čuli i neće to spominjati u svojim izvještajima sa suđenja.

— Mislite li da je to dovoljno, gospodine suče? Čast mog klijenta ozbiljno je ukaljano — prigovorio je ogorčeno Mervyn, sumnjajući u to da će se novinari povinuti savjetu suda.

— Gospodine odvjetniče, nemojte se bezvrijedno uzbuđivati — prekinuo ga je sudac McCrindle mirnim glasom. — Mislim da obojica znamo da je vaš klijent sâm ukaljao svoju čast još prije početka ovog suđenja. Ukoliko me gospoda novinari i ne poslušaju, uvjeren sam da ste vi dobro potkovani i da ćete svoga klijenta poučiti kako se zakonski može zaštititi od klevete.

— Da, ali ... — počeo je odvjetnik.

— A sada — nastavi sudac, ne obazirući se na Mervynov pokušaj da u svoj prosvjed uključi i uvredu svoje časti, pošto je odvjetnika naprije ošinio strogim pogledom — molim vas, bez ikakvih upadica i do-

natnih prigovora da čujemo mišljenje porote!

U sučevu se glasu osjećao prizvuk stroge opomene, koji ni jednom uhu u sudnici nije promakao, pa ni predsjedniku porote. Shvatio je, premda su on i sudac McCrindle inače bili stari i dobri prijatelji, da sudac više neće nekažnjeno dopustiti ni jednu bezrazložnu upadnicu ili riječ.

Budući da se rodio i da je odrastao u okružju Falls, sudac McCrindle je bio poznat i štovan čovjek ovoga kraja, znan zbog svoje pravičnosti, privrženosti istini i popustljivosti prema onima koji bi to zaslužili.

Sudnicom je, ovladao napetim mir.

— Nije kriv! — obznanio je predsjednik porote namrštena lica i krutim glasom.

— Tiština! — zagrmio je sudac McCrindle i lupio čekičem po stolu, pokušavajući umiriti prisutne koji su povicima izražavali svoje negodovanje. Izmijenivši poglede sa zastupnikom optužnice, nastavio je tišim, jedva čujnim glasom: — I to je vaša jednoglasna odluka?

— Da! — potvrdio je predsjednik porote, pošto je najprije pogledao ostale porotnike, kao da se nadao da će se netko od njih u zadnji tren predomisliti. Sjeo je, a njegovo je cijelo držanje pokazivalo koliko mu je bilo teško izreći te riječi.

— I to neka se upiše u sudski zapisnik — naredio je sudac McCrindle sudskom protokolarniku. Glas ga je odavao da nije zadovoljan presudom. — Budući da je porota donijela od-

luku — nastavio je sudac McCrindle — da optuženi nije kriv za počinjena djela za koje ga je teretila optužnica, a na temelju izjava svjedoka, ne preostaje ništa drugo nego da sud naredi da se optuženi pušti na slobodu iz pritvora ovoga suda.

Podigao je desnu ruku da bi ušutkao preglasni žamor prosvjeda ljudi u sudnici.

— I ne dopuštamo nikakvo remećenje javnog reda i mira! Sudeње je završeno! Stražari, ispraznite sudnicu!

Ako se optuženi Foot, dok su stražari izvršavali sučevu naredbu, i čutio nelagodno zbog otvorenog i u tom trenu izričitog neprijateljstva prema sebi, on to ničim nije pokazao.

U trideset i petoj je godini već imao dovoljno debelu kožu i zavidan ugled okorjela kriminalca koji je stekao dovoljno novaca da plati skupog odvjetnika i sve ostale sudske troškove, i koji je oguglao na neugodnosti, pa ga nimalo nije smetalo nenaklonjeno mišljenje javnosti. U povoljnijim bi prilikama tužio predsjednika porote zbog klevete. Međutim i to bi učinio samo stoga da mu se njegovi potčinjeni još više dive, a ne i stoga što su ga te riječi doista i uvrijedile.

Pričekao je da većina stražara izađe iz sudnice prije nego što je istupio iz prostora s optuženičkom klupom. Zaputio se prema mjestu gdje je stajao Mervyn, koji je spremao papire u svoju torbu za spise, kad je opazio dva teksaška rendžera koji su išli hitrim koracima prema njemu. Jedan je

bio visok, kršan, plavokos momak, odjeven kao kauboj. U jednoj je ruci nosio torbu u koju je Foote bio spremio svoje stvari prije nego što je napustio zatvorsku ćeliju u podrumu suda. Drugi, niži i nešto stariji, prosijede kose, bijaše odjeven u jeftino sivo odijelo od flanela i bijelu košulju s tamnoplavom kravatom.

Unatoč oprečnom izgledu obojicu je resilo nešto zajedničko: bili su naoružani automatskim koltovima u otvorenim koricama uz desni bok, a na prsima imali su zvijezdu teksaških rendžera. I zahvaljujući baš njima i jakoj ličnosti suca McCrindla, u sudnici nije došlo do većih nereda kada je bila obznanjena presuda.

— Hajde, Foote, ispruži ruke!
— naredio mu je onaj niži, bez posebnog uvoda ili objašnjenja, spustivši na pod torbu s Footovim stvarima. Njegovo je držanje više nalikovalo na vladanje nekog trbušastog trgovačkog putnika nego na vladanje sudskog stražara kakve je poznavao Foote.

— Molim vas, što je to sada, naredniče Goldberge? — upitao ga je strogo odvjetnik Mervyn i glavom pokazao na lisičine koje je rendžer izvadio iz džepa. — Zar je to doista nužno?

— Slušajte, gospodine odvjetniče, narednik Soehnen i ja držimo da je nužno. A što je još važnije, major Benson Tragg naredio nam je da tako postupimo — odvrati mu teksaški rendžer, ne skrivajući svoju nenaklonost prema Mervynu.

— A mi mislimo kao i major Tragg — dodao je drugi rendžer.

— Gospodine odvjetniče — pozvao je Mervyna sudac McCrindle glasom koji nije dopuštao protivljenja, još prije nego što je Mervyn mogao izustiti bilo što — molim vas, dođite trenutak u moju sobu!

— Idite, Mervynu, kad vas sudac zove — dobacio je Foot odvjetniku, pa nastavio umiljati glasom — ova gospodine čine samo ono što im je dužnost. Meni nisu potrebne vaše lisičine. Idem s vama i neću se opirati.

— Hoćeš li se opirati, ili nećeš, ti svakako ideš s nama i to s lisičinama na rukama — odbrusio mu je narednik Benjamin Goldberg, inače zvan Benny, otključavši lisičine, umjesto da ih spremi natrag u džep odakle ih je i izvadio.

— Nemoj ni slučajno ometati Bennyja dok ti ih stavlja — opomenuo je Foota narednik Hans Dutshy Soehnen.

— A zašto bih? — odvrati mu Foote i brže-bolje ispruži obje ruke preda se i nastavi glasom koji nije sakrivao ogorčenost što je podvrgnut takvu poniženju.

— Poći ću s vama mirno ...

— Drago mi je što si tako pokoran i ne pomišljaj na bijeg — ironično mu je rekao Goldberg dok mu je zaključavao lisičine.

— A zašto bih bježao? — upita ga Foote dovoljno glasno da su ga mogli čuti svi koji još nisu izašli iz sudnice. — Ne, nam ja razloga da bježim. Da, da, moram još na sud u Texar-

lanu zbog toga što sam kupio nekoliko boca lošeg viskija, a za to ću ili platiti globu, ili dobiti najviše nekoliko tjedana zatvora.

— Pravo si to rekao. A zašto bi ti bježao? — složio se narednik Goldberg nezainteresirano.

— Nezgoda je jedino u tome što ljudi obično čine ono što ne bi smjeli — napomenuo je Soehnen s natruhom prijetnje u glasu.

— Naredniče Goldberge! — pozvao ga je Mervyn preko ramena kad je već pošao za sucem i zastao kad je čuo što je rekao njegov klijent.

— Moj će vas pripravnik slijediti svojim kolima do Texarkane, nek se tamo nađe ako bi gospodinu Footu nešto putem zatrebalo ... Bilo što ... — dometnuo je Mervyn.

— Zacijelo ćete isto toliko pažnje pokloniti Chivertonu i Schulmanu — dovikne mu Goldberg, spomenuvši imena dvojice svjedoka obrane koji su potvrdili alibi družbovode i koji će također biti izvedeni pred sud u Texarkani zbog krijumčarenja alkoholnih pića. Strogo naredi Footu:

— Idemo, Foote! Što te prije izručimo, to ćemo se Dutchy i ja prije sretnije osjećati — reče Goldberg.

Premda je odvjetnik htio dodati još koju riječ upozorenja, rendžeri su mu ipak okrenuli leđa i pošli, gurkajući Foota pred sobom prema izlazu, prije nego što je Mervyn dospio izustiti i slova. Zagundao je samo nešto od srdžbe, više za dobro svog klijenta, nego što je mislio

da će to imati ikakva utjecaja na narednika. Zatim se hitro okrenuo i požurio za sucem.

— Pa, gospodine suče, smijem li vam čestitati na pravednosti i nepristranosti kojom ste vodili suđenje — počeo je Mervyn, promijenivši naglo raspoloženje i izraz negodovanja u prijateljski smiješak, čim su ušli u sobu.

— Ne! — odsijekao je nepriступaćnim glasom McCrindle čim je zatvorio vrata i okrenio im leđa. — Bilo bi mi milije da mi ne čestitate. Nisam ni najmanje sretan što sam morao voditi to ... najradije bih rekao ... ruglo od parnice ... a niti bih se toga prihvatio da me državni tužilac nije zamolio u svoje i guvernerovo ime. Stoga ne prihvaćam čestitanja, posebice ne od vas! Morao sam voditi suđenje na kojem je donijeta najnepravednija presuda što sam je ikad čuo.

— Ka ... ka ... kako molim? — zabezeknuto je zamučao Mervyn osupnut žarom kojim je bio prekoren. — Kako se, molim vas, usuđujete?

— Držite radije taj vaš pogani jezik za zubima, vi napirli-tani gade! Mislím da ste vi i vama slični pravnici oni koji izvrđavaju zakon i u njemu traže rupe, sramota svoje profesije i ljaga u pravničkoj struci! — grmio je sudac McCrindle takvim glasom da je Mervyn za trenutak zanijemio.

— Vi ste se pronaglili, gospodine! — opomenuo ga je Mervyn čim se snašao s natruhom grožnje u glasu, ali ne i s otvorenim prijetnjom.

— Zar ja? — Izazovno ga je pitao McCrindle. — Ako mislite da me odvućete u Odvjetničku komoru da vam se tamo ispričam, zapamtite da moja riječ tamo vrijedi isto toliko, koliko i vaša, a k tome i predsjednik porote će potvrditi da sam otišao s njim u lov čim je završilo suđenje. Nemojte misliti da se samo vi smijete slušati lažima.

— Dobro, vidjet ćemo — povišenim će glasom na to Mervyn, nastojeći da zadrži svoje dojstvo, premda je znao da sudac McCrindle govori istinu. Još dok je bio pravni savjetnik poznatim kriminalcima, upoznao je ljude koje je McCrindle spomenuo. Bijahu to vrlo ugledni utjecajni i bogati ljudi Teksasa. Mervyn je bio uvjeren da neće samo oni utjecati na odluku Odvjetničke komore, nego i na Turtla koji im se zasigurno neće suprotstaviti.

II

Sjedeći na stolici uz prozor na katu sobe u hotelu Bendon, otac Eloise Charmain promatrao je kako svjetina izlazi iz suda.

Uzdahnuo je potišteno kad je opazio dogovoreni znak Billa, koji je značio da je porota Foota oslobodila krivnje. Ustao je i pošao po svoju vinčesterku koju je ostavio na krevetu. Ubačio je metak i vratio se k prozoru. Ponovo je sjeo, a cijev puške položio na prozorsku dasku.

Čovjek srednjeg rasta Simon Oakes ... Eloise Charmain bi-

jaše umjetničko ime mlade i lijepe plesačice ... otac umorene djevojke bijaše čovjek pedesetih godina.

Znajući da je Foot silovao i umorio njegovu jedinicu, bez obzira što ga je sud oslobodio krivnje, Oakes bijaše spreman izvršiti smrtnu kaznu koju je optuženi zaslužio za svoje zlodjelo.

Podigao je pušku i uzeo podešavati mušicu na nišanu za cilj udaljen nekih tristotinjak metara. Oakes je razmak odmjerio prostim i nepogrešivim okom nekadašnje najperista.

Kad su sudski služari i pomoćnici šerifa razmaknuli znatljivu gomilu koja se tiskala ispred sudnice, u blizini izlaza iz suda ostao je parkiran samo jedan automobil kojim će teksasški rendžeri prevesti Foota u Texarkanu gdje će mu, zajedno sa svjedocima koji su mu potvrdili alibi, biti suđeno zbog krijumčarenja alkoholnih pića.

Oakes se nadao da će ustrijeliti Foota prije nego što ga rendžeri ukrcaju u automobil i da pri tome neće ugroziti živote drugih ljudi.

Kako je bio više nego zaoкупljen onim što se zbiva ispred zgrade suda i kako je napeto čekao kada će tamo ugledati Foota, nije uopće opazio kad je ključ bio gurnut iz ključanice na vratima njegove hotelske sobe. Nije čuo potih škljocaj brave pa ni oprezno otvaranje vrata kroz koja je kriomice žmugnuo oveći pas vučjak.

Čuvši rezanje iza sebe, Oakes se trgnu i baci pogled preko ramena. Skočio je hitro

na noge, držeći stolicu ispred sebe. Prepozna policijskog dressesiranog psa uvježbana za hvatanje ljudi. Vučjak je bio spreman na skok, napet kao sapeta opruga. Prestao je režati, ali je i dalje kesio zube na Oakesa, prijeteci mu.

Čovjek koji je bez dopuštenja ušao za psom u sobu bijaše visok i koščat.

Izraz lica bio mu više blagonaklon i pun razumijevanja. Glavu je pokrio starim izgužvanim sivozelankastim teksaškim šeširom koji nekada bijaše bijele boje. Na sebi je imao vrećast kaput smeđe boje i sivu košulju zakopčanu do vrata. Isprane traperice širokih nogavica dosizale su mu do gležanja starih izguljenih crnih čizama.

Premda je izgledalo da je nenaoružan, stara zvijezda teksaških rendžera bila je zakopčana za džep na prsima njegove košulje. U lijevoj ruci držao je kratku željeznu palicu, nalik na palicu za golf.

— Ne dirajte pušku ni za živu glavu, gospodine Oakese! — naredio je ostariji rendžer premda podosta blagim glasom, dok se laganim koracima primicao prozoru.

— Što?... Tko?... Kako ... kako ste ušli? — zamuckivao je Oakes.

— Nije bilo baš teško — odgovori mu rendžer.

— Tko vam je rekao da sam ovdje? —animalo je Oakesa.

— Držali smo vas na oku otkad ste stigli u Marlin s tom vašom vinčesterkom i nije nam bilo teško pogoditi što vam je na umu. I kako danas

niste došli u sudnicu, slutili smo gdje biste mogli biti — objasni mu rendžer. Pride prozoru i bez ikakve žurbe i opreza uzme pušku.

Čak da u sobi i nije bilo vučjaka, Oakes ne bi pružio otpor pomoćniku šerifa. A pas vidjevši da je rendžer uzeo pušku, pronjuška malo po sobi, mašući veselo repom umiri se pod krevetom.

— Hej, sjetio sam se tko ste vi. Prepoznao sam vašeg psa. Vi ste narednik Jubal Branch, zar ne? — gotovo je povikao Oakes.

— Pogodili ste, gospodine, premda ja to ne skrivam. Sjednite ako hoćete — reče mu rendžer i ustuknu nekoliko koraka s vinčesterkom u ruci.

— Svih mu gromova — počeo režati Oakes pošto je bacio pogled kroz prozor i vidio dvojicu teksaških rendžera kako izvode Foota iz suda — prokletnik je izvikao živu glavu, a moja jadna Eloise trune pod zemljom!

— Još njega čeka sud zbog krijumčarenja alkoholnih pića — utješnim će glasom narednik Jubal Branch.

— A što će za to dobiti? Nekoliko mjeseci zatvora ili će samo platiti globu — srdito će Oakes.

— Ne poričem to, ali dotad ćemo nastojati saznati kako je došao do onog alibija — reče Branch dok je praznio vinčesterku i spremao metak u džep.

— Mislite da će mu to naškoditi! Ja nisam pravnik, al' znam da čovjek ne može dva put biti suđen za isti prijestup

ili zločin – podrugljivo mu dobaci Oakes.

– Kamo ste to navalili, čovječe? Nisam ni rekao da će mu se ponovo suditi zbog istog zločina. Ali da ste ga vi odavde danas ustrijelili, mi bismo vas morali zatvoriti i dati na sud zbog umorstva – htio ga je urazumiti Branch.

– Nema te porote koja bi me zbog toga mogla okriviti. Ne poslije onog što je on učinio mojoj jedinici! – ustvrdio je Oakes premda se po njegovu držanju vidjelo da u to nije baš posve siguran.

– Možda vam to ne bi zamjerili, ali bi vas svejedno proglasili krivim. A čak i da vam presude protiv svih dokaza, što bi na to rekla vaša supruga, a i vaša kći da je živa, kad bi čula da ste njegovom krvlju uprljali ruke?

– Moja Martha to nikako ne želi – priznao je Oakes i bacio još jedan kratak pogled kroz prozor na ulicu. Foota su već bili utrpali u automobil, ali ne i njegove svjedoke zajedno s njim. Budući da je u tom trenu ugledao svog nećaka kako trči prema hotelu, na njih je posve zaboravio.

– Ona ni ne zna da sam sa sobom ponio pušku, ali svejedno nas je molila, mene i mog nećaka Billa, da ne činimo gluposti ako taj gad bude oslobođen krivnje. Eto, vodite me sada. Spreman sam da podem s vama. Bit ću miran. Samo, molim vas, izvedite me na stražnji izlaz – žurno je dodao Oakes.

– Lijepo od vas što ste priznali to što vam je savjetovala

vaša žena. Šteta je samo što je niste i poslušali – odvrati mu Branch, hineći da nije čuo zadnje riječi Oakesa.

– Mnogo sam je puta trebao poslušati, a nisam. Bilo bi mi bolje da jesam. Čemu duljiti?! Kako rekoh, možemo poći, spreman sam – nadovezao je Oakes u nadi da će ga narednik Branch izvesti prije nego što u sobu bane njegov nećak Bill Shelby i da će tako spasiti svog nećaka od zatvora i neugodnih posljedica zbog suučestništva u pokušaju umorstva.

– Čemu žurba – upita ga začuđeno Branch, pa dodade: – Sjednite! Čini mi se da vam nije dobro.

– To je bila moja zamisao! Samo moja! Zar i Bill mora zbog toga ispaštati? – zavapio je Oakes, srozavši se bespomoćno u stolicu.

– I tko još? – upita ga Branch.

– Ja – reče Oakes i upre se palcem u prsa.

– Vi? Ma odakle vam pomisao da ću vas odvesti u zatvor? – tobože se čudio narednik Branch.

– Kako odakle, čovječe? Pa zar me niste uhvatili na djelu kako ... – gotovo se srdito izvikao Oakes kome je već bilo dosta te igre mačke i miša.

– Što je vama, čovječe? Našao sam vas kako sjedite kod prozora s tom vašom starom vinčesterkom – nadovezao je brzo Branch i potegao obarač na puški koju je prethodno ispraznio. Čuo se samo prazan škljocaj. Puška je prazna, a koliko ja znam protiv toga nema zakona u državi Teksas.

– **Gracias**, Jubale. Spriječili ste me da učinim nešto zbog čega bih se kajao cijeli život – istisnuo je iskreno iz srca Oakes.

– Ja vas to nisam pitao – prekinuo ga je odlučnim glasom narednik Branch.

– Kako vi kažete, naredniče – složio se odmah Oakes, znajući da pomoćnik šerifa ne želi čuti nikakvih priznanja.

Svejedno, Oakes se nije mogao svladati da još jednom ne pogleda kroz prozor.

– Svejedno, teško je saznanje da je protuha poput Foota izmakao kazni dok obojica znamo da je kriv?

– Ja o tome s vama ne želim razgovarati – počeo rendžer i sjedne na krevet – da mi se slučajno nešto ne omakne, ali ja vam kažem da joj neće umaknuti. Što bi od mene bilo...

Tresak vrata koja su se naglo otvorila prekinuo je narednika Brancha usrijed riječi.

– Zašto ga nisi...? – počeo je mladić koji je bez daha utrčao u sobu, i odmah zašutio vidjevši da Oakes nije sam. Mladić se ukipio kao da je iz kamena isklesan.

Premda je njegov gospodar ostao mirno sjediti na krevetu, vučjak je skočio hitro na noge, zarežao i iskesio zube na mladića.

– Smirite se, gospodine Shelby. Nema razloga za pre nagljenosti – opomenuo ga je gospodin Branch.

– Hej! Pa vi niste Butch Cope! – osupnuto će William Shelby, buljeći u zvijezdu na prsima teksaškog rendžera. Spustio je ruku niz tijelo da ne izaziva psa.

– Ne bih ni mrtav želio biti Butch Cope. A nisam mu ni nalik. Ja sam dobroćudan čovjek, što on nije – odgovori mu mirno Branch. Butch Cope bijaše Footov pomoćnik i tog se dana nije pojavio u sudnici.

– Kako znam da ga jutros nije bilo u sudnici, a vas sam tu vidio... – počeo je Shelby da se opravdava.

– Gospodin je Cope zacijelo danas imao prečeg posla negdje drugdje. Zatvorite vrata i sjednite ovdje, gospodine Shelby. Vi ćete mi, gospodo, oprostiti, ali ja ću još koji trenutak posjediti s vama. Ionako nemam drugog posla, a u vašem se društvu vrlo ugodno osjećam – prekinuo je Branch nadobudnog Shelbyja, prije nego što je dospio da se pred njim nehotice izlane.

– Naredniče, varate se ako mislite da morate ovdje stražariti da mi slučajno ne bismo istrčali za Footom. Ostanite ako vam je po volji, koliko vam je drago – rekao mu je Oakes, gledajući u psa koji je ponovo legao pod krevet i zaspao.

– **Gracias**, vrlo ste gostoljubivi, gospodo. Ne, ne mislim da biste ga vi možda ustrijelili. Ali mogao bi to netko drugi učiniti. Stoga ćemo zajedno ostati ovdje za vaše dobro – reče Branch pošto je Shelby zatvorio vrata sobe.

– A tko bi ga mogao ubiti? – začuđeno ga upita Oakes.

– Svašta se naklapa, a dobi je li Foot metak u čelo, vi ćete biti prvi osumnjičeni. Stoga ću ostati ovdje s vama da nemate poslije neugodnosti – objasni im Branch.

A malo zatim kao jeka na branchove riječi, prasnulo je nekoliko hitaca dolje na ulici spred hotela.

Skočivši kao opržen, Oakes potrčao na prozor. U istom se krenu uz njega stvorio i Shelby. Gledajući u zgradu suda, i po onom što je vidio, Oakes je došao do istog zaključka kao njegov nećak.

Sudeći po svjetlini koja je počela bježati na sve strane, pucnji nisu došli iz pravca kojim je krenuo automobil s Footom!

Međutim, da su bili manje zaokupljeni pokušajem da otkriju pravi uzrok i mjesto gungule, možda bi bili opazili nešto neobično što se događalo, i to u njihovoj blizini.

Umjesto da i on poskoči s kreveta i potrči za Oakesom i njegovim nećakom Shelbyjem, ili da odjuri na ulicu da vidi što se događa, narednik Branch ostao je mirno sjediti na krevetu.

III

— Misliš li i ti, Coline, da to nije bez vraga? — zapitao je narednik Aloysius Bratton, rastajući riječi svojim irskim naglaskom dok su on i još jedan teksaški rendžer prilazili pomoćniku šerifa koji je bio na dužnosti kao zatvorski ključar u podrumu okružnog suda Falls.

— A i major Tragg gotovo nikada ne griješi kad se radi o takvim prestupnicima — dodao je.

— Ja se ne sjećam da je taj ikada pogriješio, Paddy, i na-

dam se da ni ovaj put nije. Ne bih baš volio da dobijem po glavi ni kriv ni dužan zbog takvih kao što su ova dvojica ovdje — složio se narednik Colin Breda.

— Ni ja. Ali što se tu može? Često moramo obavljati poslove koje bismo radije prepustili drugima da ih obave — potvrdio je Bratton zdušno, bacivši pri tome pogled na dvojicu zatvorenika u ćeliji.

Visok metar i osamdeset, rumenih obraza, crne kose, čovjek tridesetih godina, narednik Bratton bijaše plećata ljudina, pravi gorštak. S naherenim polucilindrom na glavi, u žučkastoružičastoj košulji s crvenom leptir kravatom koja je svima bola oči svojom bojom, više je nalikovao na predvođnika karnevalske povorke nego čuvara javnog reda i mira. Nije imao opasač. Kolt je nosio u korici ispod pazuha lijeve ruke, a vojničku vinčesterku preko podlaktice desne ruke.

Podjednake visine, ali nešto mladi, rendžer Colin Breda bijaše pravi odvjetak škotskih brdana. Nešto mršaviji od svog druga, tamnopusna i pristala muškaračkog lica, doimao se kao pravi kauboj u svojoj kaubojskoj odjeći. Kolt je opasao uz desni bok u otvorenim korici, a u lijevoj je ruci nosio karabin.

— Izlazite! — zapovjedio je grubo ključar zatvorenicima otvorivši vrata ćelije. Pogledao je u rendžere, pa dodao: — Spremni su za polazak, Coline, Paddy.

— Hvala ti, Barney — odgovori mu Bratton, pa nadoveže

ne baš ljubaznim glasom, obraćajući se zatvorenicima: – Vodimo vas na svjež zrak, mileni, da vas malo provozamo.

Pošto su dobroano ogledali pomoćnike šerifa koji su došli po njih, Seth Chiverton i Irvin Schulman shvatiše da su to rendžeri koji će ih sprovesti do Texarkane. Obojica izmijeniše upitne poglede.

Prije nego što su se počeli baviti sitnim krijumčarenjem alkoholnih pića, obojica su zadržavali svoj kruh svagdašnji, ne baš posve bez uspjeha, kao lakrdijaši u nekoj zabavljачkoj družini nalik na cirkus, pa su uglavnom bili tako i odjeveni.

Oviši, suhonjav, ne baš ružan Chiverton glumio je u njihovoj predstavi ozbiljno čeljade i zrtvu komičara, pa se i dalje tako držao. Bio je u sivom odijelu s prslukom. Kako se uvijek odijevao po zadnjoj modi, nosio je trapez hlače širokih nogavica.

Schulman mu bijaše sušta suprotnost po ulozi, a i po odijevanju. Odijelo mu je bilo neotmjeno, vrećasto i izgužvano, kako i priliči komedijašu. Polucilindar mu je bio za broj manji. Prema glasu koji ga je bio kad se radilo o ljepšem spolu, a što je vrijedilo i za njegova suglumca, činilo se da je bio mnogo manje bezazlen i nepokvaren nego što se vidjelo na prvi pogled.

– Gdje je Lijepi Filip? – začuđeno je upitao Chiverton hrapavim glasom.

– Već je otputovao – odgovori kratko Breda.

– Zar bez nas? – začudio se Schulman dubokim glasom,

umjesto da je zapiskutao tanko-glasno kako je običavao govoriti na pozornici.

– A sada – posprdno će Colin rastežući riječi – budući da nije ovdje i da vi niste s njim, odgovor je više da nego ne.

– Zar je otišao bez nas? – želio je znati Chiverton.

– Vjerojatno mu je tako ugodnije putovati – odgovori mu Breda, a Colin zakima odobravajući glavom.

– Zašto? – iznimno se Chiverton s prizvukom zabrinutosti i nemira u glasu.

– Ni on, a ni njegov odvjetnik nisu nam rekli zašto major Tragg hoće da on putuje sâm. A čini mi se budući da vas je ostavio, da mu nije po volji i vaše društvo – objasnio im je Breda.

– A i tebi se tako čini Coline, zar ne? – počeo je Bratton, koji je naslonio pušku na rešetke ćelije i izvukao iz džepa kaputa dva para lisičina. – A ja sam mislio da se to meni samo čini da on jedva čeka da ih se oslobodi.

– Možda se nije htio s njima voziti, bojeći se da ne počnu izvoditi svoju ušljivu predstavu – napomenuo je ključar, ne pokušavajući sakriti svoju nesklonost prema dvojici lakrdijaša čije je svjedočenje odlučilo o presudi i oslobodilo Philipa Foota. Ne spomenuvši ni jednom riječi da ni on nije obaviješten zašto je Footu dopušteno da putuje posebno, nastavi: – Zar doista samo zbog toga, Paddy?

– Najvjerojatnije samo zbog toga, Barney – složio se Brat-

ten, a zatim se okrenuo i pogledljivim osmijehom pogledao u zatvorenike.

— Što bilo da bilo, mileni, ote on bez vas. Morat ćete se stoga zadovoljiti s mojim i Colinovim društvom.

— A vidjet ćete, mi smo vam vrlo ugodno društvo — obećao im je Breda uz ogradu: — Ali samo dotle dok nam ne počnete izvoditi onu svoju točku.

Ne obazirući se nimalo na zajedljive zamjerke narednika sa škotskim naglaskom, ali mozgajući dobro ono što su čuli iz razgovora s rendžerima, dvojica zatvorenika krivokletnika ponovo su izmijenila pogled. Nisu koraknuli iz ćelije.

Po njihovoj nepovjerljivoj čudi, obojici, bijaše urođena oprezna skeptičnost, osobito kad se radilo o povodima ljudi s kojima su se spetljali u protuzakonite poslove. Zbog takve svoje naravi i nisu bili skloni da ikome stopostotno vjeruju, a otkriće da ih se Foot klonio, prema onom što su čuli od čuvara i zatvorskog ključara, uznemirilo ih je dvojbom i zloslutnjom. Mogli su štošta nagađati.

Kako su obojica bili realni, znali su da nisu ni najpametniji, a ni najutjecajniji ljudi na polju nezakonite djelatnosti. Nisu se ni najmanje dvoumili da je to i bio glavni razlog zašto su baš oni bili izabrani da vodi razbojničke družine namaknu lažni alibi.

Unatoč tomu što su povjerovali gospodinu pripravniku odvjetnika Mervyna da će to biti za njihovo dobro, učine li uslugu Footu, i pošto su za svoje lažno svjedočenje dobili

bogatu novčanu nagradu, znali su na čemu su. Ni u jednom trenu nisu pomislili da će ih Foot, usprkos usluzi, smatrati svojim prijateljima ili sebi ravnima. Sjećajući se da im nije spomenuo svoje nakane prije nego što je otišao u sudnicu da čuje presudu tog jutra, obojica pomalo bijahu pomalo iznenađeni spoznavši da je Foot sve upriličio da otputuje u Texarkanu bez njih.

— Hajdete, hoćemo li, mileni! Izlazite već jednom! Colin, Barney, a i ja, imamo pametnijeg posla nego da ovdje stojimo dokoni i čekamo da se vi udostojite poći s nama. A i odvjetnik Mervyn ne zastupa vaše interese — dobacio im je Breda s natruhom nestrpljivosti u glasu koja se graničila gotovo s osornošću koja ne trpi prigovora. Zatvorenici su razrogačenih očiju buljili jedan u drugoga, ne mičući se iz ćelije.

Iako su zatvorenici željeli da se raspitaju o svemu što ih je mučilo i zabrinjavalo, shvatili su da im u tom trenutku to ne bi bilo baš mudro. Po držanju kršnog narednika s irskim naglaskom zaključili su da im ni ostali nisu baš previše naklonjeni. A znali su i razlog. Opomena da odvjetnik Mervyn ne zastupa i njih, ni jedan ni drugi nisu željeli iskušavati strpljenje trojice rendžera kako im ne bi pružili priliku da ih mogu zlostavljati. Zbog svega toga, obojicu su morile crne misli kad im je Bratton skupio ruke i stavio na njih lisice, što im neće biti baš ugodno za vrijeme putovanja. Krenuše.

Prošavši pokraj ključara, čok su im narednici išli za petama, Chiverton i Schulman podoše uza stube koje su vodile iz zatvora u podrumu s dvorišne strane suda.

Stražnja su vrata bila širom otvorena i pokraj nevisoka zida koji je opasavao sudsko dvorište i parkiralište, mogli su vidjeti lijepe i visoke kuće s druge strane ulice. I dvorište suda i prostor za parkiranje bijahu pusti kad su Chiverton i Schulman zajedno htjeli zakoraknuti preko praga vrata.

Međutim, da su se okrenuli za sobom, opazili bi nešto što bi još više produbilo njihovu zabrinutost.

Umjesto da pođu za svojim zatočenicima, dvojica tekšaških rendžera sakrili su se u stranu i zalijepili uza zid hodnika svaki sa svoje strane, ali ne u ravni s vratima.

Ta predostrožnost, premda se u tom trenutku činila nepotrebnom, bila je i te kako opravdana i proračunana.

Dvije puške teškog kalibra izigale su vatru kroz prozor s gornjeg kata zgrade točno nasuprot izlazu u dvorište suda.

Bila je to kuća sucâ Roberta J. McCrindla, iako je u tom trenutku trebala biti prazna, jer je sudac bio još u sudu, a njegova je obitelj otputovala na ladanje.

Meci su promašili Schulmana i Chivertona tek za dlaku, tako da su ovi osjetili tlak zraka kad su meci prošli pokraj njihovih glava. Zatvorenici se stisnuše uza zid hodnika.

Schulmen i Chiverton stajaše kao ukopani dok su dvojica rendžera skočili na vrata. Njihove kretnje bile su usklađene. S obzirom na njihovu reakciju činilo se kao da su očekivali da se nešto takvo nepredviđeno i dogodi.

Dok je Breda skočio na jednu stranu, hitro skinuo pušku s ramena, Bratton je gurnuo Chivertona i Schulmana, zgrabivši ih za vrat. Zavritlani, odletjeli su doslovce niz hodnik. I dok su se batrljali da ne padnu s nogu, čuli su narednika Bredu kako puca svom brzinom iz automatske puške preko dvorišta. Oni nisu mogli vidjeti u koga puca, ili je li koga pogodio, ali na njih više nitko nije opalio ni jednog hica.

Premda su bili odstranjeni s opasnog mjesta, zatvorenici nisu bili presretni zbog položaja u kojem su se našli. Bili su odgurnuti u hodnik takvom snagom, kako su im ruke bile u lisičinama na leđima, da se nisu mogli dočekati na ruke ili čak zadržati ravnotežu da ne padnu. Najprije je pao Schulman, a za njim Chiverton koji je bio nešto lakši. Udarili su o pod svom težinom. Nisu ih stoga ni najmanje utješile riječi kad je Bratton počeo urlati da mu se čini da je pogodio jednog napadača.

— A to sam baš i ja htio, Paddy — potvrdi Breda i spusti pušku, piljeći preko dvorišta u kuću preko puta.

— Zapravo, žao mi je što ih nisam obojicu pogodio. Izvući ću se iz zaklona i pogledati, možda nisu daleko odmakli. Ti

Pripazi na Chivertona i Schulmana.

— Idem i ja s tobom, Coline! — dovika Bratton, pa uđe u kuću, pokupi svoju pušku i osvrne se kad je ugledao ključara koji je dotrčao za njima iz sudskog zatvora u podrumu.

— Pripazi na ovu dvojicu, Barney, molim te — doviknuo mu je Bratton.

— Što se dogodilo? — upita ključar i zagleda se u dvojicu izvaljenih zatvorenika na podu hodnika.

— Čini mi se da sam ih malo pregrubo gurnuo u zaklon, snažnije nego što je trebalo — odgovori mu narednik.

— O, da, i meni se to čini — potvrdi ključar, odmjerivši zatvorenike.

— Ipak, ne bih htio biti previše znatiželjan, ali kaži mi, zašto si ih gurnuo natrag u hodnik? —animalo je ključara.

— Jer je to za njih u tom trenutku bilo najbolje — ustvrdi Bratton, pokazujući puškom u tragove metaka na zidu hodnika uz vrata.

— Netko ih je htio ucmekati čim su pomolili nos kroz vrata. A nama to nije po volji. Colin i ja odosmo za njima. Možda ih još uhvatimo.

IV

— Slušajte, molim vas, šerife! — pozvao je Reece Mervyn, uni-jevši u glas više ljubaznosti nego što je osjećao.

Još od malenih nogu čim je bio izložen nekom nasilju, pritisku ili snažnim emocijama, to se vrlo neugodno održavalo

na njegovu probavu i crijeva. Morao ih je navrat-nanos isprazniti. To jest, dobio bi proljev.

Osjećajući poznato, bolno i neugodno zavijanje u drobu čim je izašao iz sobe suca McCrindla po završetku neugodna i ponižavajućeg razgovora, potrčao je hitro u sudski nužnik. Dok je čučao u zaključanom zahodu, razmišljao je o raznoraznim načinima na koje bi se mogao osvetiti sucu zbog uvrede svoga dostojanstva.

Tim je razmišljanjima samo uspio produžiti grčenje u utrobi, pa mu je tek nakon pola sata uspjelo koliko-toliko srediti misli i smiriti se.

Cijelo to vrijeme proveo je sâm samcat u zaključanom zahodu, a kako su zidovi suda bili debeli, nije čuo pucnjavu. Nije imao pojma što se tamo događa.

Krenuvši iz suda, pred zgradom je naišao na stražare koji su se redali u kordon preko prostora između zgrade suda i kuće na suprotnoj strani ulice.

Premda su mu misli bile uglavnom zaokupljene time kako da što prije otide iz Marlina i okružja Falls, znatiželjga je ipak privukla da se propita što se na ulici događa.

— Aaa? — gotovo je uskliknuo čovjek kome se Mervyn obratio pitanjem.

Okrenuo se žustro i iznenađeno kad je čuo glas iza sebe. Krupan i debeljuškast, na sebi je imao uniformu policajca grada Marlina. Prepoznavši odvjetnika, ovaj se namršti i odvratiti osornim glasom:

— Zar niste čuli pucnjavu?

— Kakvu pucnjavu? — začuđeno će odvjetnik.

— Čini mi se da je netko htio ustrijeliti onu vašu dvojicu lakrdijaša — odvrati mu narednik.

— Koju dvojicu? — začudio se Mervyn, jer je s njim u Marlin došao samo njegov pripravnik.

— Onu dvojicu bezveznjakova koje ste doveli u sudnicu da potvrde alibi Lijepom Filipu odvrati mu narednik, ne skrivajući dvojbu u vjerodostojnost njihova svjedočenja.

— Nisu oni moji ljudi! Prosvjedovao je ogorčeno odvjetnik, ograđujući se od njih jer je i sam bio svjestan koliko je njihovo svjedočenje bilo izvještačeno.

— Moj klijent mi je dao njihova imena. Došli su ovamo na poziv suda prije nego što su uopće pristali da svjedoče — pravdao se Mervyn.

— Kako vi kažete, gospodine — odgovori mu narednik, ne pokazujući ničim da je odvjetnikovo objašnjenje na njega djelovalo razuvjerilo ga. — Svejedno, netko ih je ipak sasuo olovom — dodao je narednik.

— Je li gospodin Foot ranjen? — zainteresiralo je Mervyna budući da je iz narednikovih riječi razabrao da ni Chiverton, ni Schulman nisu nastradali.

— Sve mi se čini da nije, budući da nije ni bio s njima kad se to dogodilo — izjavio je narednik zajedljivo.

— Nije bio s njima? — ponovi odvjetnik zaprepašteno.

— Ne, nije — potvrdi mu narednik i nastavi: — Benny

Goldberg i Dutchy Soehnen odveli su ga sa sobom čim su ga izveli iz sudnice. Koliko ja znam, nisu išli u sudsko dvorište po Chivertona i Schulmana prije nego što su otišli iz grada.

— Zašto nisu? — prijekorno će Marvyn.

— To ne znam i nemojte me to pitati — odsiječe mu narednik neprijaznim glasom, što je značilo da ga se to sve skupa uopće ni najmanje ne tiče.

— A tko je pucao? — zainteresiralo je Mervyna.

— I o tome ja ništa ne znam. Kad smo čuli pucnjavu, Colin i Breda su nas pozvali povicama da im pomognemo i da ljude držimo što dalje od parkirališta dok su oni i Paddy Bratton, pojurili za napadačima. Zapovjednik nam je naredio da ih poslušamo, što smo i učinili — odgovorio mu je narednik, pokazujući otvoreno da mu taj razgovor već ide na živce.

Ništa od toga što je čuo nije Mervinu pomoglo da sebi dokaže što se zapravo dogodilo. Nije mogao dokučiti zašto su rendžeri odlučili prevesti Foota i dvojicu krijumčara alkoholnih pića odvojeno u Texarkanu.

Izazvan neugodnim uspomennama, osjećaj sličan onom kad vam netko baci kocku leda za vrat, prošao je Mervyna. Sjetio se kako je Foot u početku bio protiv toga da se posluži lažnim alibijem koji bi mu priskrbili Chiverton i Schulman, jer nije htio biti obavezan tim prevrtljivcima. Nije bio oduševljen Mervynovim uvjerenjima da ga ta dvojica neće

moći ucjenjivati, čak i ako pokušaju izvući iz njega nešto više novaca od ugovorenog iznosa za uslugu koju su mu učinili.

Premda je Foot na kraju nevoljko pristao i popustio Mervynovim navaljivanjima da prihvati lažni alibi, Footovo dugo i gorko iskustvo poučilo ga je da takvim ljudima nije za vjerovati. Možda se Foot samo pravio da prihvaća Mervynova uvjeravanja i pobrinuo se poslije da mu ta dvojica više ne prave problema u životu pošto su odigrali ulogu koja im je bila namijenjena.

U tom slučaju Foot je zsigurno sâm zatražio da ga tek-saški rendžeri samoga prevezu u Texarkanu. I ako im je za to nešto i ponudio oni su mogli i pristati.

Cijenu za takvu uslugu zaci-jelo nije platio u novcu, znao je predobro Mervyn. Ni Goldberg a ni Soehnen nikada još nisu primili mito. A ni major Tragg, što se toga tiče, a samo je on mogao odobriti takav dogovor. Međutim, Tragg se najvjerojatnije tome privolio ako mu je u zamjenu ponudena odgovarajuća protuusluga kao na primjer obavijest koja bi Traggu omogućila da se dočepa i strpa u zatvor neku veću zvjerku.

Razmišljajući o toj mogućnosti, Mervyn je bio pun pouzdanja da to nije Hogan Turtle ili on sâm glavom. Foot doista nije mogao znati što bi optužilo vođu razvojnika Turtla, a i Mervyn je brižno pazio da sakrije svoje tragove kao zmija noge, tako je vođa razbojničke družbe Foot mogao istražnim

vlastima otkucati samo sumnje.

S druge strane, ako je žrtva Footova izdajstva neka važna osoba iz podzemlja i polusvijeta kriminalaca, što bi najvjerojatnije moglo biti, jer bi to i bila odgovarajuća cijena za takav ustupak Footu, Mervyn bi mogao iz toga izvući i neku korist. Takva bi osoba zacijelo odmah od njega zatražila da je brani na sudu.

— Želite li ih vidjeti? — zapitao ga je narednik, poremetivši nit Mervynovih misli dok je on u svojoj glavi pravio već pomalo dopadljive zaključke.

— Koga? — upitao je odvjetnik, trenutačno zbunjen pitanjem koje ga naglo trgnulo iz njegova snatrenja.

— Pa Chivertona i Schulmana — podsjetio ga je narednik.

— Ne! — kratko je odgovorio Mervyn jer nije htio da se miješa u tu zbrku ako su njegove slutnje što se tiče Footovih nakana bile ispravne.

— A je li netko od njih ranjen? — upitao je svejedno da popravi dojam, znajući kako policija djeluje kad hoće iznuditi nužna obavještenja i prokazivanja. Odlučio da mu neće biti na odmet da ublaži svoj odbojni stav prema njima, u slučaju bude li njegovo ponašanje dojavljeno dvojici krijumčara alkoholnih pića koji bi ga mogli onda otkucati da mu vrate milo za drago.

— Ne, nije, koliko ja znam — odvratila mu narednik.

— Onda ni nema razloga da ja s njima razgovaram. Napokon, oni zapravo i nisu moji kli-

enti i uvjeren sam da će narednici Breda i Bratton sve poduzeti što mogu da uhvate te napadače. Imaju oni i ovako pune ruke posla, pa zašto da i ja još i ja smetam. K tome, moram hitno u Fort Worth. Tamo me čeka jedan neodgodiv posao – objasni mu odvjetnik.

– Znači odlazite, a?

– Čim pokupim svoje stvari iz hotela.

– **Bueno!** To će nam uštedjeti malo vremena kad vas više nećemo morati pratiti – radošno će pomoćnik šerifa. Premda je prezirao dvojicu krijumčara alkoholnih pića zbog onog što su učinili, još mu se više ogadio način na koji ih je Mervyn koji ih je i unajmio, odbacio kao smrdljivo smeće, iskoristivši ih.

– Slijedili ste mene? Zar hoćete reći da ste me pratili potajice? – ogorčeno će odvjetnik.

– Ne tako kako vi mislite. Znaté, u gradu ima puno svijeta koji nije baš oduševljen načinom na koji ste uspjeli osloboditi Foota optužbe za silovanje i umorstvo, pa nam je naredeno da vas držimo na oku i čuvamo da vas tko god ne donvati i ne učini vam štogod na žao – ispravi ga narednik.

– Kažite vašem naredbodovcu da o meni više ne mora brinuti. Čak da i ne odem iz Marlina još koji dan, sposoban sam da sam sebe zaštitim – odbrusio mu je srdito Mervyn.

– Njemu će biti drago kad to čuje, a i nama, jer zbog vas nismo mogli dobiti ni jedan slobodan dan otkako je počelo

sudjenje – odvratio mu je narednik bez uvijanja.

Ozlojeđen držanjem narednika i razjaren sprdnjom u njegovu glasu, odvjetnik odluči da prekine nemili razgovor. Bez ijedne riječi više i bez pozdrava, okrenuo mu je leđa i otišao.

Stražari i pomoćnici šerifa gurali su ljude i naređivali znatizeljnicima da se razidu. Kad je odvjetnik prošao pokraj svjetine, neki su ljudi za njim počeli zviždati i gundati, te mu dobacivati nepristale riječi. Osjećajući kako su mu se obrazi zažarili, Mervyn je zagrabio gotovo trčecim koracima prema hotelu Place, najskupljem hotelu u gradu, kad je iza sebe začuo da ga netko zove po imenu. Osvrnuvši se, smrknulo mu se pred očima kad je ugledao svog pripravnika kako se probija kroz svjetinu i žuri za njim.

– Čovječe, pa što vi još radite ovdje? Zašto niste za njim otputovali? – zasiktao je Mervyn, pazeći da ne govori glasno. Trebalo je da njegov pripravnik slijedi policajce s Footom.

Kadgod bi se Wilfred Plant obraćao svom poslodavcu ili bilo kome drugome tko je bio položajem iznad njegova, premda je inače u susretu s običnim smrtnicima vješto skrivao svoje nisko porijeklo i pravio se važan, u njegovu je držanju bilo toliko puzavosti da je to bilo ružno vidjeti i čuti.

Hodao je uvijek pognute glave i rijetko kad ikoga gledao u oči dok bi s njim razgovarao. Sve u svemu, ako nije

inao posla s nekim ispod sebe, reizostavno je ostavljao dojam nervozna čovjeka puna smjerne pokornosti i ljigava sluganstva.

— Zašto niste otišli? — siktao je prijekorno Mervyn.

Napržitost kojom se odvjetnik okomio na svog pripravnika bijaše više posljedica njegova neugodna i ponižavajućeg razgovora sa sucem McCrindlom i poslije s narednikom teksaških rendžera, na kojima Mervyn nije mogao iskaliti svoj bijes, nego neke velike brige ili zle slutnje da bi se nešto nezgodno moglo dogoditi Footu na putu u Texarkann. On je Foota već otpisao kao nekadašnjeg i ne baš posve zadovoljnog klijenta prema kome više nije bio ni za što obavezan.

— Ja... ne znam ja, gospodine. Motor nije htio upaliti kada sam ga... — priznao je Plant koji se osim upravljanja automobilom nimalo nije razumio u njegov mehanizam.

— Kada ste što? — zarežao je Mervyn koji je slutio da je njegov pripravnik nešto zabrljao, jer mu je bio sumnjiv način na koji se Plant ispričavao.

— Ka... kada sam htio poći za njima — odgovori Plant, odlučivši da mu je pametnije da prešuti da je ostavio automobil bez nadzora kad je otišao u obližnju gostionicu na kavu s vrlo privlačnom djevojkom kojoj je ponudio da će je povesti sa sobom do Texarkane. Ona ga je ostavila gotovo uvrijeđena kad je vidjela da ne može pokrenuti auto, a ni popraviti ga.

— Sve sam pokušao, ali nije išlo.

— Jeste li otišli do mehaničara da nekog pošalje da ga popravi? — upita ga Mervyn, osjećajući nagonski da mu je Plant nešto zatajio.

— O da, ali mehaničar je bio već zatvorio radionicu. Nikoga tamo nije više bilo. Čekao sam neko vrijeme kako nitko nije došao, pomislio sam da vas moram obavijestiti o tome što mi se dogodilo — odgovori mu pripravnik s natruhom prkosa u glasu, što nitko drugi nije mogao razabrati osim njegova poslodavca.

— Dobro ste to učinili — pohvalio ga je Mervyn preko srca, svjestan da ne smije biti odviše otresit s čovjekom koji je znao sve njegove protuzakonite i prljave poslovne tajne.

Unatoč tome što nije bio naklonjen da i dalje zastupa Footove interese, znao je da ga se ne može odreći i otresti samo tako i da mora barem hiniti da će održati obećanje, jer bi nemio glas da je zakazao kao branitelj mogao doći do ušiju drugih potencijalnih klijenata koji više ne bi bili voljni da mu dobro plate njegove odvjetničke savjete i usluge. Imajući to na umu, nastavio je:

— Idite sada, podite za Footom. Mislio da se rendžeri neće usuditi zlostavljati gospodina Foota ili se na njega otresati, ali on bi se svejedno mogao požaliti ako ustanovi da niste pošli za njim da mu budete na usluzi ako mu što zatreba.

— Onda, kako je bilo, go-
podo? Jeste li ih uhvatili? —
ptao je ključar rendžere, ogle-
vajući se oprezno po dvori-
š u kad je ponovo otvorio dvor-
i na vrata suda koja je bio za-
kraćunao kada su dva tek-
saška rendžera otrčala u pot-
jeru za napadačima. Odtad je
prošlog dobrih dvadesetak mi-
nuta.

Budući da su svi ostali stra-
žari pošli u potragu za napada-
čima, ključar je pažnju posve-
tio svojim zatvorenicima. Pre-
gledavši ih, ustanovio je da im,
unatoč tome što su se izudarali
kad su pali na kameni pod hod-
nika, povrede nisu teške. Lisi-
čine su im obojici izgulile kožu
na zapešću ruku. Kako je izgu-
bio šešir pri padu, Chiverton je
imao kvrgu na glavi, a Schul-
manov strah da je povrijedio
kralješnicu bio je neosnovan.

Sretan što nije morao zvati
liječnika da ih pregleda i pre-
više, ključar im je sam pružio
prvu pomoć. Kako su bili zabri-
nuti zbog svog zdravstvenog
stanja, Chiverton i Schulman
bijahu šutljivi. Kad je ključar
završio, naredio im je da
sjednu uza zid na pod i čekaju
dok se njihovi pratioci ne
vrate po njih. Zatvorenici su se
stoga osjećali vrlo nelagodno,
a ključar je mislio da su tu-
robni stoga što se još nisu opo-
ravili od straha.

— I jesmo i nismo, ako uz-
memo da je Colin jednoga ski-
nuo, a da je drugi uspio pob-
jeci — odgovorio ključaru na-
rednik Aloysious. Zatim je kim-
nuo glavom prema zatvoreni-

cima koji su sjedili na podu,
leđima naslonjeni na zid i gle-
dali ga mrko i kivno.

— A jesu li naši miljenici bili
dobri, dok smo mi bili vani,
Barney? — upitao je Paddy
ključara.

— Kao janjčići. I nisu se od-
više izudarali kad si ih ono
bacio na pod — obavijestio ga
je ključar.

— A to moramo vama zahva-
liti, je li? Mogli ste nam polo-
miti vratove — predbacio mu
je Chiverton.

— Zar zbilja? Pazi, molim te.
E, baš mi je žao — rugao im se
Bratton pošto je pušku ostavio
naslonjenu na zid.

— Nezahvalnost je ljudska
plaća, Paddy, rekli bi naši stari
— dobaci narednik Colin
Breda koji nije osjećao ni-
kakve sućuti za zatvorenike,
pošto ih je prije toga šibnuo
posprdnim pogledom, ostaviši
svoju vinčesterku prislonjenu
na zid uz pušku svog prijatelja.

— Možda oni žele da mi
idući put ništa ne poduzmemo
da ih zaštitimo kad ih netko iz
prikrajka dočeka olovom?

— Idući put! Što je vama? —
ponovi Schulman, jer je Brat-
ton naglasio baš te dvije riječi.
Iskriyio je lice od boli, ali se
svejedno užurbano podigao na
noge.

— Kakav idući put? — povi-
kao je i Schulman kad je ustao.

— Kako reče narednik Brat-
ton jedan mu je utekao — uze
im objašnjavati Breda koji nije
Bratton htio nazivati Paddy
dok je razgovarao s osobama
koje mu nisu bile drage. Po nje-
govu se držanju vidjelo da
uživa u zadovoljstvu što ih
može plašiti.

– Možda je taj čovjek ponosan na svoj posao, a možda ga i voli. Stoga će najvjerojatnije pokušati ponovo učiniti ono što mu je bilo naređeno da učini.

– Odakle vam sada samo to što su mu naredili da učini? Tko bi mu naredio da on nas pokuša ustrijeliti? – želio je znati Chiverton. Stojički je podnosio boli koje su ga mučile dok je stajao uspravno, pokazujući isto toliko zabrinutosti zbog onog što je čuo, koliko i njegov prijatelj.

– Nisam kazao da mu je netko naredio da vas pokuša ustrijeliti, nego da će on pokušati uraditi ono što su mu naredili. Okladit ću se u štogod hoćete da su mu naredili da vas ustrijeli – ispravi ga narednik Breda.

– Savjetujem vam da pripazite na to što vam narednik Breda kaže, jer koliko ga ja poznajem taj se nikada ne kladi ako nije siguran da će dobiti okladu. To je ta njegova prokleta škotska krv što ga čini prepređenim – nastavi Bratton povjerljivim tonom.

– Škotska krv i škotski viski – nadopuni ga Breda.

– Do vraga! Znaate vi dobro što sam ja mislio! – odbrusi im Chiverton, gledajući zažarenim očima sad jednog, sad drugog pomoćika šerifa, dok mu je njegov prijatelj odobravao svaku riječ kimajući glavom.

– O da! Tko je to učinio? Tko je pucao? – podržao je nekadašnji lakrdijaš svog prijatelja.

– Zamisli! Čini mi se da oni to doista ne znaju, Coline! –

poviče kršan Irac kao da se čudi što još ima ljudi koji to ne znaju.

– A što ti misliš?

– Slušaj, Paddy, možda i ne znaju – ustvrdi drugi teksaški rendžer dok je promatrao pozornom dvojicu zatvorenika s takvim pogledom u očima koji bi se mogao shvatiti kao sažaljenje i sućut stoga što su ta dva tikvana takve neznalice, premda ni jedan od njih dvojice nije vjerovao da narednik to doista i osjeća.

– Na kraju krajeva, to je najvjerojatnije učinio netko za koga oni vjeruju da im je obavezan i zahvalan za ono što su učinili da mu pomognu... iako ga oni ne mogu doista smatrati pravim i iskrenim prijateljem.

– Mislite li da je to...? – zaletio se Schulman.

– Ne, ne bi on to nikada! – Chiverton gotovo drekne u jednom dahu, ali ga je prizvuk u glasu odao da u to baš nije sto-posto siguran.

– Vi ga zacijelo bolje poznajete od nas – odvrati mu Breda. Pogledao je zatim preko ramena u njih, slegnuvši ramenima te nastavio: – Dakako, vi nama ne morate vjerovati ni riječi. Ali provirite samo kroz vrata. Eno, upravo nose ranjenika kojeg sam pogodio. Možda ćete ga prepoznati.

– Da sam ja na vašem mjestu, mileni, ne bih ni nos provirio kroz ta vrata – upozorio ih je Bratton kad su zatvorenici pošli prema vratima u namjeri da rasprše sumnje u čovjeka koji ih je napao, a za koga su oni lažno svjedočili.

— Kako vam rekosmo narednik Breda i ja, onaj se drugi napadač zacijelo nada da mi mislimo da se uplašio i da se više neće vratiti da zapuca na vas još jednom — doda Bratton.

Na te riječi upozorenja Chiverton i Schulman zastadoše ra mjestu kad su stigli do vrata i nisu izašli preko praga. Osim dvojice ljudi što su preko parkirališta nosili natovarena nosila s ranjenikom prekrivena gunjem, nisu vidjeli ni žive duše na ulici i nikakva znaka života u kućama s druge strane ulice.

Ne pokazujući strah od mogućih napadača, Breda prođe pokraj zatvorenika i izađe u dvorište suda, pa se zaputi prema nosilima.

Nešto viši i krupnije građen nego Bratton, prvi nosilac ranjenika bio je odjeven kao običan kauboj. Visok slamnat bijeli šešir zabacio je na potiljak glave, a po boji njegove kože bakrenaste boje vidjelo se da je čistokrvni Indijanac. Na nogama je imao mokasine, a za pasom kolt u otvorenim koricama.

Niži od svog drugara, tanji, žilav i nekoliko godina mlađi, drugi je nosilac ranjenika imao ljepuškasto lice i tamnoputno. Međutim ni jedan komad njegove odjeće nije nalikovao na odjeću koju obično nose rančeri. Glavu je pokrivaio bijelim tvrdim slamnatim šeširom. U hlačama od siva flanela širokih nogavica nalikovao je na nekog gradskog kicoša. Kao i nosilac ispred njega imao je i on za pasom

automatski kolt i zvijezdu teksaških rendžera na prsima.

Kako su često dolazili u sukob sa čuvarima reda i zakona diljem cijelog Teksasa još prije nego što su se počeli baviti krijumčarenjem alkoholnih pića, Chiverton i Schulman prepoznali su tu dvojicu teksaških rendžera.

Zbunjeni što tamo vide narednika Davida Swift-Eaglea i narednika Aleksandra Giradota, ili Frenchia kako su ga svi nazivali, a svi su teksaški rendžeri imali čin narednika zbog autoriteta, Chiverton i Schulman se uopće nisu začudili odakle su se tako brzo tamo stvorila ta nosila s ranjenikom.

— Tko je taj? — zapitao je prvi Chiverton kad je Breda prišao nosilima u dvorištu nedaleko vrata.

— To vam ja ne bih znao reći — odgovori mu Breda. Odgurnuo je ugao gunja, tek toliko da otkrije ranjenikovu glavu i lice.

— Vi ćete mi to reći! Dodite! — pozvao ih je Breda.

— Pa to je Butch Cope! — izletje iz Chivertonovih usta. Schulman je nijemo buljio izbečenim očima u čovjeka na nosilima koji je bio prvi pobočnik Lijepog Filipa.

— Pridite, momci — ponovio je Bratton — to ste jedva čekali, zar ne? Onaj drugi strijelac se zacijelo već do sada prišuljao natrag u zaklon i jedva čeka da vas prostrije!.

— Što! — vikne Chiverton i zastane u pola koraka preko praga dvorišnih vrata suda, ogledavajući se.

– Možda će ovaj put bolje naciljati, ako je tamo – donetne zajedljivo Bratton.

Oba krijumčara nisu se usudili izaći iz hodnika suda na dvorište.

– Vi ga, gospodo, zacijelo poznajete, čini mi se – reče Breda i ponovo pokri nosila gunjem.

– Odnosite ga u šerifov ured, molim vas, momci – reče Breda pošto su zatvorenici prepoznali ranjenika.

– Učinit ćemo to s velikim zadovoljstvom – odgovori mu Swift-Eagle bez krzmanja književnim engleskim po čemu se dalo zaključiti da je školovan čovjek.

– Možda bi bilo najbolje ga da odmah odnesemo u mrtvačnicu – doda Frenchie.

– Učinite to po našem starom običaju, prijatelji – dopustio im je ravnodušno Breda – a kako se nećemo više vidjeti prije našeg odlaska u Texarkanu, pozdravite sve momke u četi A i četi B.

– Hoćemo ne brinite, bijela braćo! – obeća im Swift-Eagle, a Frenchi na to samo kimne.

– Hoćemo li, Frenchi?

– Može – potvrdi drugi nosilac ranjenika.

– Čini mi se, Paddy, da ti se moram ispričati – izjavi Breda kad se vratio u hodnik suda – oni su nas doista čekali tamo u zasjedi.

– Nema razloga da se ispričavaš, Coline. Znao sam da se nešto sprema i da oni neće dugo čekati da nas presretnu kad izademo iz grada, ali se nisam ni u snu nadao da će nas napasti već u dvorištu suda – reče Bratton.

– Kako? Idite vi k vragu! Znali ste da će nas kućkini sinovi napasti, a svejedno ste nas pustili da pođemo u dvorište! – zapalio se Chiverton i zapiljio optužujućim pogledom u rendžere.

– Nemojte pretjeravati, Chivertone. Nismo mi baš bili sigurni što će se dogoditi. Netko je nešto zucnuo majoru Traggu – protuslovio mu je Breda podrugljivo. – Načuli smo da Lijepi Filip nije baš odviše oduševljen mišlju da ga dva prevrtljivca kao što ste vas dvojica, drže u svojoj milosti zbog toga što ste mu prodali nekoliko boca prokrijumčarenog viskija one noći kad je on navodno silovao i umorio onu malu plesačicu u Dallasu.

– A nešto se govorkalo – nastavio je Breda poslije kraće stanke, kao da je želio dati vremena svojim slušateljima da dobro upamte što su čuli – da ste ga time htjeli i ucjenjivati. Ali ništa definitivno nije dokazano, pa kad vas je odvjetnik Mervyn iskoristio kao svjedoke na sudu, mi smo imali dobar razlog da držimo na oku Butcha Popea.

– Je li to točno, momci? – upitao ih je zajedljivo Bratton.

– Nitko stoga nije morao otići k majoru Traggu – nastavio je Breda, budući da su Chiverton i Schulman šutjeli utučeni i razočarani – i kazati mu ono što je Foot naumio. Vi ste morali predmijevati da će Lijepi Filip narediti Butchu Copeu da vas ušutka, jer mrtva usta ne govore. Prema tome, da je netko nešto nama rekao zasigurno, mi bismo sve predu-

eli da spriječimo to umorstvo
vas poštediti neugodnosti i
straha.

— Pokvarenog li gada! —
dreknuo je Schulman koji je ci-
jelo vrijeme slušao Breda ot-
vorenih ustiju. Ogorčenost na
Foota kipjela je u njemu i
posve ga zaslijepila, pa je zabo-
ravio na trenutak gdje je i tko
ga sluša.

— Hulja, htio nas je ubiti, a
mi smo lagali...!

— Saberi se, glupava budalo!
— prekine ga bijesno Chiver-
ton, baci se na nj i udari ga
ramenom u prsa. Schulman je
posrnuo korak unatrag i zašu-
tio. Chiverton je bio na oprezu
da ne upadnu lakovjerno u stu-
picu teksaških rendžera.

— Njega ne mogu ponovo
suditi za ono zašto je jednom
proglašen da nije kriv, ali nas
mogu dohvatiti zbog krivo-
kletstva — Chiverton ga je opo-
menuo siktajućim glasom.

— U svakom slučaju mi smo
ih spriječili da vas dohvate —
podsjetio ih je Breda, a po nje-
govu glasu moglo se zaključiti
da je razgovor završen.

— A sada, put pod noge. U
Texarkanu! — naredio im je
Breda i uzeo svoju vinčesterku.

— A onaj što na nas vreba?
Ubit će nas čim se pomolimo
na dvorište — podsjeti ga
Schulman, pogledavajući pre-
strašeno u vrata.

— Taj se nije vratio. Ako se i
vratio, nije se vratio s puškom.
Odbacio je pušku u bijegu, a
dode li dovoljno blizu da vas
ustrijeli iz revolvera, onda
ćemo ga narednik Bratton i ja,
lako slistiti — tješio ih je
Breda, a oči su mu se
posprdnno smiješile.

— Nisam vidio da ste doni-
jeli i njegovu pušku kad ste se
vratili — sumnjičavo će Chiver-
ton.

— Ni ja! — potvrdio je Schul-
man.

— I nisam, mileni. Odnijeli
su je narednici Swift Eagle i
David Giradot na nosilima.

Kad je Chiverton vidio da im
Schulman hoće još nešto reći,
dao mu je znak da šuti. La-
knulo mu je kad je vidio da ni
Breda, a ni Bratton nisu obra-
tili neku veću pažnju onome
što je izlanuo maloprije Schul-
man.

Sumnjajući da su njihovi zat-
vorenici lagali na sudu, nared-
nici su pak iskoristili napad
na njih kako bi iz njih izmuzli
istinu, u čemu su gotovo i usp-
jeli.

— Hajdemo, Irv. Vjerujem da
se možemo pouzdati u gospodu
narednike da će nas oni štititi
i dobro čuvati — rekao je Chi-
verton.

— Aaa? — zagundao je glu-
pavo Schulman, pogledavši naj-
prije u sudruga, a zatim u
svoje pratioc.

— Hej, zar ćemo morati sve
do Texarkane s rukama na le-
dima?

— To ne bi bilo prijateljski
od nas, zar ne, Paddy?

— Ne bi, zaista, — složio se
Bratton, pa izvadi ključeve za
lisičine iz džepa na kaputu.

— Okrenite se, mileni, Stavit
ću vam ih sprijeda.

Još jednom Chiverton kimne
glavom dajući nijemi znak
svom prijatelju da šuti.

S rukama u lisičinama na
trbuhu zatvorenici su izašli iz
zgrade suda. Otvorenim očima

ružili su oko dvorišta i kuće s druge strane ulice.

Narednici su ih povelili prema starom automobilu s četvoro vrata koji je stajao ispred suda. Pošto su ih posjeli na stražnje sjedalo, Bratton je sjedio za upravljač, a Breda pokraj njega.

Izašli su iz dvorišta. Breda je skrenuo auto niz glavnu ulicu i prema izlasku iz grada.

Jedan gost u salunu Last Chance pozorno je motrio kroz prozor što se događa na ulici. Kad je opazio automobil s krijumčarima i narednicima Bredom i Brattonom, potrčao je telefonu i zatražio međugradski broj.

— Voze se u starom Hudsonu crne boje i četvorim vratima. Ne mogu vam promaknuti, señor, a da ih ne vidite. Ukoliko ih nešto ne zadrži na putu, za sat-dva stići će do vas — rekao je kad je dobio vezu.

VI

— Izvolite, gospodine? — zapitao je čovjek koji je izašao iz sobe na kojoj je pisalo **Direktor**, a u glasu mu se moglo razabrati negodovanje.

— Vama, kao da se jako žuri? — upitao je.

— Da i žuri mi se! — potvrdio je Reece Mervyn.

Predvorje Palace hotela bilo je prazno kad je Mervyn ušao. Nekoliko je puta udario nervozno po zvonu na recepciji.

— Dajte mi račun. Gdje je recepcioner?

— Otišao je u grad kao i svi znatiželjnici ovoga grada. Sigurno se

mota tamo negdje oko suda — odgovori mu čovjek.

— Onda odmah pošaljite po njega! — naredio je odvjetnik podosta otrčeto, jer se i on držao vrlo bahato prema svima onima koje je smatrao da mu nisu ravni. — Pošaljite poslužnika u moju sobu po prtljagu!

— Ne mogu učiniti ni jedno ni drugo, gospodine odvjetniče. Svi su poslužnici otišli zajedno s recepcionerom, a ja ne mogu ostaviti recepciju i poći ih tražiti — iskreno mu reče čovjek pomalo povišenim i drskim glasom.

Val jarosna rumenila zažario je odvjetnikove obraze dok je prodorno piljio razrogačenim očima u čovjeka za recepcijom.

Krupan, dobro građen čovjek pedesetih godina koji je stajao za recepcijom, bijaše gologlav. Kosa mu kovrčava i prošarana sjedinama, a lice tamnoputno, neobrijano. Njegovo odijelo ... lijepa smeđa kožnata jakna, kockasta košulja otkopčana ovratnika i hlače od rebrasta samta utaknute u poluvisoke čizme od neuštavljane kože ... više je pristajalo u lovački logor nego u otmjeno predvorje prvorazrednog hotela.

A ni njegovo teksaško otezanje, lijeno i preglasno, nije pristajalo govoru hotelskog službenika kad se obraća uglednom gostu, a Mervyn je bio uvjeren da je taj čovjek običan hotelski službenik premda je izašao iz sobe na kojoj je pisalo **Direktor**. Očito, kako je mislio da zna s kim razgovara, zauzeo je prema odvjetniku neprijateljski stav kao i ostali građani.

Mervyn pak, naviknut na određeno štovanje zbog svog društvenog položaja, a i zbog svojih veza i poznanstva s Hoganom Turtlom,

utio se zbog načina na koji su
idi s njim razgovarali i postupali
d završetka sušenja. Iako debe-
l kožac, u ovom slučaju postao je
osjetljiv na otvorena neprija-
t ljtva kojima su ga dočekivali. To
s nije ograničilo samo na razgo-
var sa sucem Robertom J.
McCrindlom i policijskim naredni-
kom.

Ni jedno drugo suđenje u kojem
je sudjelovao prije ovoga nije pobu-
dilo takvo ogorčenje javnosti.
Premda ga nitko nije pokušao fi-
zički napasti dok je razgovarao s
Wilfredom Plantom, svojim pri-
pravnikom, Mervyn je ipak znao
da to može zahvaliti samo nazočno-
sti policije. Ali, ni policajci ni po-
moćnici šerifa nisu ništa poduzi-
mali da ga zaštite od prostačkih
do bacivanja i zvužduka.

Svjetina je utihnula tek kad je
sudac McCrindle izašao na stube
suda da da izjavu za novine.

Mervynu nije bilo do toga da
odgovara na pitanja novinara.
Kako je na svojim leđima osjetio
svi ogorčenost zbog ishoda suđe-
nja Footu, znao je da ni novinari o
njemu ne bi pisali naklonjene ko-
mentare kao nekada. S tim na
pameti, i smatrajući da je njegovo
daljnje zadržavanje u Marlinu neo-
pravdano, odlučio je da što prije
napusti grad i okrug Falls.

A način na koji je bio dočekan u
hotelu Palace, samo ga je učvrstio
u njegovoj nakani.

- Puca meni prsluk za vaše miš-
ljenje, gospodine - odsjekao mu je
Mervyn bahato.

- I meni za vašu prtljagu, gospo-
dine - odgovori mu preplanuli
čovjek mirno.

- Kako se usudujete? Dosta mi
je vaše nepristojnosti! Prijavit ću
vas direktoru. Izletjet ćete nagla-

vačke na ulicu! - zaprijetio mu je
odvjetnik Mervyn.

- Ni on nije ovdje, odvjetniče. A
da i jest, taj mene ne može izbaciti
nagljavačke na ulicu, kako vi ka-
žete, jer ja sam vlasnik ovog ho-
tela.

- Vi ste vlasnik hotela?

- Da, ja sam vlasnik ovog ho-
tela.

U tom mu je trenutku došlo da
tom čovjeku kaže da laže, ali je
odustao, bojeći se posljedica. Mer-
vyn se prisjetio da nije u sudnici
gdje ga štite sudski redari protiv
fizičkih obračuna.

- U tom slučaju, gospodine -
povikao je odvjetnik, zadovoljivši
se samo prizvukom prijetnje u
glasu - s obzirom na vašu nelju-
bavnost, svoje ću prijatelje upozi-
riti da ne dolaze u vaš hotel.

- Drago mi je da to čujem, jer
budu li doista to vaši prijatelji, odv-
jetniče, ja ih i ne želim pod svojim
krovom, a ne mogu vam ni reći ko-
liko me veseli da ćete i vi uskoro
otići - odgovorio mu vlasnik
mirno, ne obazirući se na prijeteci
ton odvjetnikova glasa.

* * *

- Stanite, gospodo - povikao je
Filip Foot kad je vidio da narednik
Benjamin Goldberg ne vozi auto-
mobil prema jugu - pa to nije ce-
sta za Fexarkanu!

- A tko kaže da jest. Možda mi
vas uopće i ne vozimo u Texar-
kanu - odgovori mu narednik,
Soehnen, koji je sjedio s desne
strane zatvorenika na stražnjem
sjedalu automobila.

- Što je vama, pobogu, ljudi -
strogo će Foot, buljeći u krupnog
stražara očima punim zabrinutosti
i prigovora.

- Znete vi dobro - odbrusi mu
Soehnen.

– Ništa ja ne znam – pobunio se Foot.

– Možda, onda, i ne znate. Hej, Benny, čini mi se da mu odvjetnik Mervyn nije rekao.

– I meni se čini – složio se Goldberg.

– A što mi to Mervyn nije rekao? – upita ih Foot, pogledavajući ispod oka sad jednog, sad drugog narednika uspaničenim pogledom.

– Sve potvrđuje da niste baš omiljeni u narodu...! – počeo Soehnen, kao da se čudi što mu to uopće mora objašnjavati.

– A tko se uopće osvrće na malograđanske tračeve? – s puno prezira dobaci Foot.

– Nisam ja na to mislio – podsjetiti ga plavokosi narednik. Otkad ste uhvaćeni mnogo se piše po novinama o tome kako neki koji imaju veze sebi svašta dopuštaju i naveliko krše zakone. A neki su se stoga gadno okomili na vas, tvrdeći da ste i vi jedan od njih.

– Točno tako – složio se narednik Goldberg, i dodao: – Nešto se čak govorka da su odlučili da vi za njih sve platite svojom glavom.

– Što? A tko bi se to usudio? – zarežao je Foot, ali se vidjelo da ga je ta izjava pogodila u živac i uznemirila.

– Znam jednoga koji bi se usudio – nastavio je Goldberg.

– I ja ga znam – potvrdio je Soehnen. Premda ste skupo platili toga lukavca da vas brani, za njega ste vi još uvijek lak plijen.

– Hogan Turtle? – dao se u pogađanja Foot, pokušavajući bez uspjeha da mu glas zvuči bezbrižno i ravnodušno. Nastavio je zatim, ali više da bi sam sebe u to razuvjerio nego da potvrdi istinu:

– Ni govora, lakav Turtle! Ne bi

onda ni dopustio da me brani Reece Mervyn, ako je tako nešto smislio.

– Možda nije slutio kako će sve na kraju ispasti kad je dao dopuštenje – dočeka ga Soehnen.

– Kažu da se užasno razbjesnio kad je čuo što se dogodilo onom hohštapleru u Dentonu. Možda vam je bio prijatelj, gospodine Foot. Zvao se Heifer.

– On je običan svodnik i nije moj prijatelj! – ljutito je prosvjedovao Foot, ali znatiželja ga je ipak nagnala da upita: – A što mu se to dogodilo?

– Pričaju da je bogovski prebio jednu svoju štićenicu tamo u San Antoniju, a zatim se pritajio u Dentonu kad je čuo da je Hogan Turtle oglasio da se oko toga ne pravi prevelika buka – objasnio im je Goldberg.

– A jeste li već čuli za Rapida Clintu i Krvavog Komanča?

– Nedavno sam nešto čuo, ali nisam ih nikada vidio – odgovori Foot, a zatim se zapilji u Soehnen kao da se nečega prisjetio.

– Hej, nije li to onaj Clint...?

– Da, da, baš taj Clint – odgovori mu plavokosi narednik.

– A što su učinili ti momci, naredničke Goldberg? – upita ga Foot.

– Uхватili su tog Heifera i dobro ga izmlatili. Čujem da je još u bolnici ne zna se hoće li preživjeti – odgovorio je stariji narednik.

– Zar ih je poslao veliki Hombre? – želio je Foot znati, nazvavši Hogana Turtla nadimkom kojim su ga krstili ljudi podzemlja.

– On tvrdi da nije i da su to oni učinili na svoju ruku, a mislim da Hogan ne laže. A zašto bi i lagao? Pa Hogan se nikoga ne boji – odgovori Goldberg.

– Možda su oni to učinili samo zato da mu ugrade – doda Soehnen.

– Slušajte, ne sjećam se da sam jutros u sudnici vidio Butcha Copea. Nije došao da čuje presudu.

– Naredio sam mu da drži na oku njezinog oca – objasni im Foot zašto Butch Cope nije došao u sudnicu, misleći da plavokosi narednik s nekog razloga želi promijeniti predmet razgovora, a on mu se želio dodvoriti, pa je to odmah prihvatio.

– I Oakes nije došao u sudnicu, a kako sam čuo da je njezin otac izvrstan snajperist, pomislio sam da je naumio da me ustrijeli kad čuje da sam oslobođen optužbe.

– I onda ste poslali Copea da ga prije toga ustrijeli? – osornim će glasom Soehnen.

– Ne! – pobunio se Foot. – Poslao sam ga da ga razoruža – dodao je.

– I vi doista mislite da ga je samo razoružao? – zapita Goldberg Foota ostrim glasom.

– To je sve što sam mu bio naredio! – potvrdi Foot, zabrinuvši se pri tom da možda netko nije uhvatio njegova pobočnika za vrijeme ili poslije izvršenja zadatka.

– Onda mu je netko drugi morao narediti nešto sasvim drugo – dometne pakosno stariji narednik.

– Major Tragg je nešto slično tako mislio kao vi o gospodinu Oakesu i što biste vi mogli Branch toga poduzeti. Stoga je Jubal Franch uhodio Copea da taj ne onemogući Oakesa za sve vijeke. Jubal ga nije morao dugo pratiti: Cope je izašao iz hotela, utovarivši stvari u auto i nestao iz grada.

– Ne bi se on to usudio učiniti bez mog dopuštenja! – gotovo je povikao Foot, premda s natruhom

nesigurnosti u glasu. – Znam ja o njemu više nego što treba i zato ne vjerujem da bi se on usudio ostaviti me na cjedilu!

– Ali sve potvrđuje da se ipak usudio – opovrgao ga Goldberg – što znači da on računa da vi o njemu i ne znate baš bogzna što. Sve u svemu, da bismo bili sigurni da vam se ne dogodi neko zlo prije nego što izađete pred sud u Texarkani zbog protuzakonite prodaje prokrijumčarenih alkoholnih pića, major nam je naredio da vas sprovedemo u državni zatvor Farm u Jonestownu zbog vaše osobne sigurnosti.

– Zar sam ja sumnjiv? – zapita ih poslije kraćeg razmišljanja Foot.

– Sve mi se čini da me vi želite zaplašiti kako bih vam odao gdje je sada Butch.

– Mislite vi što hoćete, ali mi smo kazali odvjetniku Mervynu što je Butch uradio čim vam je porota izrekla presudu – obznani mu Goldberg.

– A on meni o tome nije rekao ni riječ – prasne srdito Foot.

– Kako to da nije? – upita ga posprdno preko ramena narednik Goldberg.

– Nije mi rekao ...! – počeo je Foot, a zatim mu se lice zgrčilo, a glas zapištao: – A jeste li mu vi rekli kamo me vozite?

– Zašto ne. On je vaš odvjetnik – potvrdi Goldberg.

– Prokletstvo! Zar ne znate da je on čovjek od povjerenja velikog Hombre – gotovo je zacvilio Foot.

– Čuli smo nešto i o tomu. Stoga smo mu i rekli da je došlo do nekih izmjena. Htio je znati kamo vas vodimo, ali sam mu odgovorio da je najbolje za sve nas da to znamo samo narednik Soehnen i ja – priznao mu je Goldberg suho.

— Odmah j; odustao i ništa me više nije pitao. Stoga nas najvjerojatnije nitko i ne slijedi — reče mu glavokosi narednik.

— Nitko! — oštro odsiječe Foot.

— Čak ni onaj njegov smiješni pripravnik — potvrdi mu Soehnen.

Foot se žustro okrene i uze promatrati cestu iza njih. Nikoga nije dobio da ih slijedi. Okrenuo se naprijed i zapiljio u cestu ispred njih. Oblizao je suhe usne. Wilfred Plant nije išao za njima.

Počeo se neugodno osjećati. Zašutio je i zamislio zavaljen u zadnje sjedište. Tješila ga je još samo pomisao da ga čuvaju teksaški rendžeri i da će Goldberg i Soehnen žrtvovati i svoje glave samo da ga živog dovezu u zatvor Farm i izvrše zadatak koji su dobili od majora Tragg.

A i to je, zaključio je u sebi samo-zadovoljno Foot, još jedna prednost koju uživa zločinac u demokratskom društvu.

VII

— Oho, kakav prekrasan auto!

— Nije loš, nije loš — povlađujući će Reece Mervyn, ogledavajući se oko sebe jer se radilo o njegovu automobilu.

Te riječi pohvale izrekla mu je mlada i lijepa žena dok je slagao svoje kožnate kovčge u prtljažnik automobila.

Pošto ga je vlasnik hotela doslovice izbacio i uzrujao, Mervyn je najprije otrčao u nužnik. Presvuкао se na brzinu: skinuo svoje crno odijelo koje je imao na raspravi u sudu i obukao bijelu košulju s tamno crvenom kravatom, tamno plavi blejzer i sive hlače od flanela.

Kovčge je odnio sam do svog automobila, nadajući se da ga nitko ne promatra s prozora i ne vidi njegovo poniženje.

Tek kad je čuo milopojni ženski glas, spoznao je da nije sam. Zadržao, bila je to prva osoba toga dana koja mu se ljubazno obratila. Kad se okrenuo, znatizeljno je odmjerio ženu od glave do pete.

Premda je imao oštro oko i istančan ukus kad se radilo o ženama Mervyn nije bio pristaša trenutačne ženske mode. Nisu mu se sviđale mršave, žene, dječackog štasa i ravnih grudi. On je više bio za one oble i ugodno popunjene ljepotice. A za ženu koja ga je oslovila, moglo se reći da je bila bogato obdarena. Unatoč tomu što je u desnoj rudi nosila kovčeg, ništa drugo nije na njoj bilo muškobanjasto, dapače! Ni u njezinu izgledu, ni u njezinu držanju, a pogotovu ne u načinu hoda. Hodala je dražešno i u skladu sa stasom. Pripadala je onoj vrsti žena za kojom bi se svaki muškarac okrenuo na ulici i poželio da je upozna.

Mogla je imati najviše dvadeset i pet godina. Plava, duga kosa padala joj je u valovima do ramena. Haljina od svijetlojubičastog atlasa, uska i kratka, s jaknom od bijela buklea i širokim crnim svilenim pojasom isticala je njezine bujne i izazovne obline.

Dubok izrez na haljini razgolićio je polovicu njezinih jedrih i nemalih grudi koje u njihanju nije sputavao nikakav grudnjak. Crne svilene čarape s crtom isticale su pravilan oblik nogu u bijelosrebrnkastim cipelama vrlo visokih peta.

Duge zlatne naušnice isticale su krasotu njezina pravilnog lica i velikih plavih očiju s crnim trepavicama i obrvama, a biserna ogrlica

duljinu njezina labudeg bijelog vrata. Preko desnog ramena, na dugu remenu, visila je kožnata torbica iste boje kao i njezine cipele.

Na ruci nije imala nikakva prstena, pa se po tome moglo zaključiti da je slobodna žena.

— Čemu lažna skromnost, gospodine. Ja još nikada nisam vidjela tako lijep auto. Časna riječ! — izjavila je mlada ljepotica kada se izazovno postavila uz auto i ispred odvjetnika Mervyna.

Mervyn je piljio u nepoznatu ljepoticu, uživajući u detaljima njena tijela.

Uspravila se, ali izazovno.

— Nikakvo čudo, gospodice — odgovorio joj je odvjetnik lažnom čednosti — jer kada sam ga kupio, rekli su mi da je to jedini auto te vrste u Teksasu. Nitko ga ovdje nema, čak ni guverner!

— Bože, pa to je predivno! — uskliknula je mlada žena, doimajući se očaranom baš onoliko koliko je i odvjetnik očekivao da će biti! Zatim je duboko uzdahnula što je nabreklo njezine bujne i neodoljive grudi i nastavila glasom neporeciva poziva: — Ah, obožavala bih da se provozam u tako ludim kolima! Bilo bi to strašno romantično!

— Neusporediv je to doživljaj, vjerujte mi, draga moja — odgovorio joj je Mervyn, pareći oči na njezinim oblinama i želeći da ih što prije i поблиže užije. — Iskreno govoreći, kad ne bih morao otputovati iz Marlina, bio bih više nego počašćen da vas u njima malo provozam.

— Zar i vi odlazite? — zapitala ga je plavuša, bacivši pogled na svoj kovčeg koji je spustila na zemlju do svojih nogu, a zatim s puno nade u očima pogledala u Mervyna.

— Da možda slučajno ne idete prema Austinu?

— A vi idete u Austin?

— Samo na nekoliko dana. Naime, nađem li tamo ... hm ... odgovarajući smještaj. Onaj neotesani prostak, vlasnik hotela Palace, drži i autobusnu liniju, a ja želim mjesto u autobusu danas poslije podne.

— Nemojte se zbog toga uzrujavati, draga moja — reče Mervyn pokroviteljski, vidjevši baš u tome svoju izvanrednu priliku da se zabavi i provede s lijepom i mladom ženom. Napokon, takvoj ljepoti i nije bilo mjesto u nekakvom smrdljivom autobusu.

— Obično se i ne vozim autobusom i da vam kažem istinu nisam tom pomisli baš oduševljena, ali nemam drugog prijevoznog sredstva da odem što prije iz ovog ušljivog i mrtvog grada. Nema tu nikakve zabave! Tu se nikada ništa ne događa! — odgovorila mu je plavuša s gađenjem.

— Potpuno vas razumijem, draga moja, jer i ja jedva čekam da se maknem odavde — iskreno joj je priznao Mervyn i ne bez razloga. Međutim, nije mogao odoljeti napasti da i sam sebe pohvali i napravi se važan.

— Ali nešto se ovdje ipak zbivalo zadnja dva dana.

— A što to, molim vas?

— Pa suđenje Philipu Footu. Zacijelo ste čuli, zar ne?

— Oh, to! — prezrivo je frknula nosom, ne skrivajući svoju nezainteresiranost za takvo nešto.

— Ljudi kod kojih sam odsjela mnogo su o tome pričali, što i potvrđuje da je ovo mjesto najobičnija tračerska žabokrečina. Zar ste i vi tome nasjeli?

– Ne nisam – brzo se povukao Mervyn, jer mu je oijela situacija išla sve više na ruku i tjerala vodu na njegov mlin.

– Došao sam ovamo poslovno na vašu a i moju sreću – dodao je uslužno – možete poći sa mnom ako hoćete. Naime, ja idem u Austin.

– Zaista? – zabezeknula se plavuše i nastavila: – Eh, to se zove sreća, zar ne? A vi živite u Austinu?

– Ne, ne živim. Idem tamo radi nekog poslovnog sastanka pa možete sa mnom – izjavi Mervyn, ne trepnuvši okom.

Koliko god joj je lagao da nije došao u Merlin radi suđenja, toliko joj se i izlagao da u Austin ide na poslovni sastanak, čim je čuo da i lijepa plavuša želi tamo otići. Zapaljen požudnim prohtjevima nije želio propustiti priliku koja mu je pala u krilo kao zrela kruška.

– Oh, kako ne – oduševljeno će plavuša, pa promeškolji bokovima.

Njezino je ponašanje mnogo obećavalo.

– Bit ću vrlo polaskan ako pristanete i sretan što ću putovati u tako dražesnom društvu, draga moja – izjavio je spremno Mervyn, pa velikodušno nastavio: – A po vašim sam riječima zaključio da nikoga ne poznajete u Austinu i da sebi tamo niste osigurali prenoćište, zar ne?

– Nikoga tamo ne poznajem i to je moj prvi posjet tom gradu, pa tako i ne znam gdje ću odsjesti – potvrdila mu je mlada žena kako se odvjetnik i nadao.

– Ali nadam se da ću tamo naći sobu u nekom ... pristojnom hotelu.

– Zacijelo hoćete, draga moja – potvrdi Mervyn kome nije promaknula kratka stanka koju je učinila ispred riječi **pristojnom**.

– I ako ne mislite da vam se namećem, možda ćete mi dopustiti da vam preporučim jedan miran hotel ... hm, pristojan hotel kad stignemo u Austin.

– Kako ste vi pažljivi i ljubazni, gospodine! Sigurna sam da gospodin kao što ste vi doista i poznaje sve najbolje hotele – sa zanosom će plavuša.

– Svakako, draga moja – potvrdio je Mervyn – i možete se slobodno osloniti na moje preporuke. Zapravo, hotel na koji mislim ... vrlo je pristojan ... u njemu i ja odsijedam.

– Oh, kako sam sretna što to čujem. Ja vas, doduše, još i ne poznajem, ali ne volim biti u hotelu ili gradu gdje nikoga ne poznajem tko će mi pokazati sve znamenitosti grada – izjavila je mlada žena.

– Nikada ne smijete propustiti da razgledate znamenitosti nekog grada, osobito ne tako lijepog i starodrevnog kao što je Austin. I ako nemate nekih drugih planova, ja ću biti presretan da vam ih pokazem – ponudio se galantno Mervyn.

– Nemam nikakvih određenih planova i bit ću vam vrlo zahvalna pokažete li mi grad. Ali što će na to reći vaša žena? – upitala ga mlada žena, gledajući u prste na njegovoj ruci.

– Moja žena? – ponovio je Mervyn povišenim glasom što je potvrdilo da takva osoba uopće ne postoji.

– Da, vaša žena – potvrdila je plavuša – jer ona možda neće razumjeti naše prijateljstvo ako čuje da smo zajedno putovali i da ste, mi pokazali znamenitosti grada.

– Nemojte zbog toga sebi razbijati glavu, draga moja – uvjeravao ju je Mervyn, koji nikada nije dopu-

tao da mu njegov brak pokvari neku romantičnu vezicu, takvim anosom da je i on sam povjerovao da ne govori laž. Pokazao joj je prste na kojima nije bilo bračnog prstena i blagoslivljao je svoj stari običaj da skine viticu čim bi otpustovao od kuće.

– Nisam oženjen, vidite.

– Niste?

– Ne, nisam. Još nije naišla ona prava s kojom bih se vezao za cijeli život.

– Znam što hoćete reći. Ni ja nisam još upoznala onog pravog – uzdahnula je plavuša, ali s proračunatim izrazom na licu. Poslije trenutka šutnje u kojem je odvjetnik trebao da upije tu obavijest, plavuša mu se nasmiješila pobjedonosno i rekla: – I, kako smo oboje slobodni, sve je onda dolično i dopušteno zar ne?

Osjećaj zadovoljstva utomio je u njem prvotnu nelagodnost što ju je izazvao nenadan susret s nepoznatom ali lijepom mladom ženom i popustili su mu grčevi u crijevima. Poveselio se da mu je njegov boravak u Marlinu napokon donio i nešto ugodno i nezaboravno.

Mlada žena nije bila samo lijepa i poželjna, nego i privlačna, točno po Mervynovu ukusu. Osim toga, izgledala je pristojno, pa se nije morao sramiti s njom doći i u najdiskretniji hotel u Austinu, gdje su se izdavale sobe baš za jednonoćne ljubavne avanture.

A to je i više nego što je mogao zahtijevati od neke žene koju je upoznao na ulici, zaključio je Mervyn. Kako zapravo plavuša nije uopće znala tko je on i što je on, nadao se da će uspjeti da ona to nikada i ne dozna, pa neće imati neugodnosti ostane li ona slučajno noseća.

– Sve je dogovoreno, znači, draga moja, i čim spremim vaš kovčeg u prtljažnik, možemo krenuti – rekao je Mervyn i zazvonio ključevima svog automobilima.

– Ej, ti, smoksane! Kamo ti to vodiš svoju ženu? – zagrmio je dubok i ponešto nejasno izgovoren glas prigušen srdžbom prije nego što je Mervyn dospio i da dotakne kovčeg mlade žene.

– Oh, bože moj – jauknula je krikom lijepa i mlada plavuša. Pritisnula je dlanom desne ruke grudí, a glas joj je drhtao od straha.

– To je Joe, moj muž!

VIII

Okrenuvši se hitro, čuvši riječi opomene i uplašen uzvik mlade žene, u Mervynu je odjednom zamro osjećaj za tjelesnom požudom i nasladom.

Pošto je tiho prešao dvorište hotela Palace, tako tiho da ga nitko nije čuo sve dok se nije oglasio, došljak je toliko zaprepastio odvjetnika Mervyna da se on ukipio kao uzet. K tome, plavuša se također užasno uplašila, što je značilo da predobro zna čud svog muža i da je vrag odnio šalu.

Nadvivši se nad Mervyna, došljak je ostavljao dojam nezdrave gojaznosti, više nego mišićave snage.

Njegova iznošena i prljava odjeća potvrđivala je da je taj čovjek kravar po zanimanju. Međutim, njegova isprana košulja od flanela napinjala se preko njegove goleme trbušine što mu je visjela preko opasača uprljanih i pokrpanih tra-perica, pa se tako činilo da baš nije naviknut na naporan i težak rad.

Bio je k tome gologlav, a čupava, masna smeđa kosa bila mu je mnogo dulja nego što se obično vidjelo na kravarima. A i brada mu je bila čupava i neuredna s ostacima hrane na njoj. Premda mu je pokrivala dobar dio lica, pa se nije moglo lako odrediti kojih je godina, vidjelo se da nije star. Dlakavost njegova lica nije nimalo uljepšala njegovo znojno i mrko lice. Na njemu se najviše isticao njegov odugačak i gomoljast nos crven kao paprika od sunca ili pretjeranog lokaanja velikih količina žestokih pića. Najnoviji dio odjeće na njenu bijahu crne jahaće rukavice na rukama koje su mu mlohavo visjele uz tijelo. Noge je vukao za sobom kao prava neodgojena seljčina ili nespretan medvjed kad se podigne na stražnje noge.

Ako se po njegovu držanju moglo prosuditi kojeg je raspoloženja, onda se ono ni malo nije razlikovalo od raspoloženja bijesnog medvjeda. A baš zbog svega toga, premda je Mervyn bio toliko smeten njegovom iznenadnom pojavom da to sve nije uopće opazio, neobično bijaše da im se netko takva nezgrapna stasa i držanja mogao približiti, a da ga uopće nisu čuli kako im prilazi.

Zapravo, kao tetrijeb u ljubavnom zovu, Mervyn je bio toliko zanijet razgovorom s lijepom i gizdavom plavušom i mozganjem kako da najbolje iskoristi to poznanstvo, da nije vidio ništa od onoga što se oko njega zbiva.

— Aha! Dolijao si prokleti ulicani gradski ženskarosu — zamumljao je kravar jarnosno teškim teksaškim razvučenim narječjem kojim govore glumci na pozornici kad žele oponašati neškolovane seljačke tikvane. Plave su mu oči

svrdlale Marvyna. Ženu se uopće nije udostojao pogledati.

— Zar si gluh, aaa?

— Ja ... — promućao je Mervyn, ali nije imao vremena da nastavi.

— Kamo ti to vodiš moju ženu, aaa? — presjekao ga je grubo kravar.

— Vi se bezrazložno uzbudujete dobri čovječe — izjavio je Mervyn, trudeći se da sačuva hladnokrvnost i dostojanstvo, pošto je zauzeo stav kao da je u sudnici gdje je takvo držanje obično ostavljalo dubok dojam na slušateljstvo i porotu kada je htio zastrašiti i začepiti usta kakvom goropadnom, ali neobrazovanom, svjedoku optužbe.

— Pitala te je koliko je sati, aaa? Što je tebi? Misliš li ti da sam ja nekakva naivna budala koja će nasjesti tvojim velegradskim smicalicama? — izazovno će kravar, pokazujući da se on ne da samo tako obmanuti.

— Slušaj, Joe, gospodin ti govori istinu — dobacila je mlada žena pomirljivo, premda ne i jako uvjerljivo.

— A zašto si se onda ti tako uredila i što će ti tvoj kovčeg, aaa? Htjela si opet pobjeći od kuće? To si htjela, priznaj! A ovaj ulickani pokvareni fićfirić ti pomaže u tome, aaa? — nastavio je.

— Nisam htjela pobjeći — plačljivo će plavuša.

— A nisi? — zamumljao je kravar grmeći prije nego što je Mervyn dospio dodati podjednaku laž njezihoj izjavi.

— Sad ideš natrag kući gdje ti je i mjesto! — srdito je zapovjedio kravar i uhvatio je za ruku.

— Pusti me! Pusti me, ti grubijanu! — zavriskala je plavuša, a kako joj molba nije bila uslišana, obratila se vapajem Mervynu.

– Pomozite mi, gospodine, mo-
m vas? Kažite mu da me pusti. Ja
želim poći s vama u Austin!

– A tako, znači! – zarežao je
krupni kravar glasom koji je potvr-
đivao sve njegove sumnje. Odgur-
nuo je ženu u stranu i pustio joj
ruku. Okrenuo se zatim licem u
lice Mervynu, podigavši krupne
šake prema odvjetniku.

– Sada ćeš ti dobiti svoje!

Bez i najmanjeg obzira na izjavu
lijepe plavuše da je voljna poći s
njim u razgledavanje Austina, što
je on u tom trenutku smatrao vrlo
nepromišljenom i nezgodnom izja-
vom, Mervynu nije bilo ni na kraj
pameti da posreduje. Nije ogorče-
nost što ga je prevarila kad mu je
rekla da nije udata bila razlogom
da ništa ne poduzme u njezinu
obranu. Njega je posebice uzbudi-
vao spolni odnos s udatim ženama,
jer ga je takav odnos uvijek ispu-
njavao samozadovoljstvom. U
takvu bi odnosu sebe uvijek sma-
trao nadmoćnijim od muža kome
je nabijao robove.

Ali u tom slučaju, premda još
uopće nije ni bilo došlo do odnosa,
Mervyn se prepao opasnih poslje-
dica. Nije više vjerovao da će se
pred tim tupim prostakom moći
opravdati lijepim lažima i ispraz-
nim smicalicama.

Motreći ostrim okom na svaki-
tromi pokret debelog kravara koji
mu je prišao i zaprijetio šakama,
što je bio očit dokaz da ga hoće
napasti Mervyn se osjećao sigurni-
m!

Premda situacija u kojoj se na-
šao nije bila baš neopasna, bila je
manje ozbiljna nego što se Mer-
vynu u prvi tren učinilo.

Mervyn je bio izvježban šakač,
natprosječan boksač, još dok je bio
student, pa je bio vičan šakanju i

znao je sve podle udarce koji bi ga
mogli inače u redovitoj borbi disk-
valificirati za daljnje natjecanje,
ali koji će mu u ovom obračunu i
te kako dobro doći. Premda nije
redovito vježbao otkad je otvorio
odvjetničku pisarnicu u Dallasu,
jer to traži i odricanje od tjelesnih
naslada koje su ga odviše privla-
čile, znao je ponekad vježbati u
klubu baš za slučajeve zapadne li
u prilike kad će se morati poslužiti
golim šakama da bi se obranio od
grubih nasrtaja.

K tome je zaključio da će mu
poslije svih poniženja koje je preži-
vio tih dana, a nije mogao da na
njih uzvraća odgovarajućom mje-
rom, prilika da se izivi i prebije
tog grubijama, pružiti veliko zado-
voljstvo. Vjerovao je da će mu li-
jepa plavuša za to biti više nego
zahvalna i da će mu se spremnije
podati kako bi ga dostojno nagra-
dila za njegove usluge koje joj je
učinio.

Debeli i tromi kravar bio je to-
liko spor da je Mervyn imao vre-
mena snaći se i pripremiti za
obranu.

Sagnuvši se pred njegovim udar-
cem bez imalo teškoća, Mervyn
zamahne lijevom rukom. Naciljao
je u najmekše i najranjivije mjesto
na ljudskom tijelu. Debela trbušina
kravara bit će toliko mekana da
neće moći podnijeti snažan uda-
rac, koji će ga ostaviti bez daha i
onesposobiti za otpor. Mervyn će
ga zatim prebiti bez opasnosti da i
sam primi i dobije batine.

S puno samouvjerenja u pob-
jedu, Mervyn više nije bio uplašen.
Kad je debeli kravar došao u dvori-
šte iza hotela, Mervyna obuze uža-
san strah, jer su on i ta plavuša
tada bili sami na parkiralištu,
premda mu i nazočnost svjedoka

ne bi zapravo bila dobrodošla. Svi i svjedoci, zacijelo, držali uz preva- enog muža, pogotovu ako su prije bili u sudnici. Čak da se tu našao i neki stražar, sigurno bi i on pristao uz svog građanina, a Mervyna prijavio zbog remećenja javnog reda i mira, a i zbog zavođenja tuđe žene i pokušaja preljuba.

I kad je sagledao cijelu situaciju, odvjetnik je bio zadovoljan što nema svjedoka. Smatrao je da će bez njih lakše i nekažnjeno iskaliti svoj bijes na debelom kravaru i preko njega na cijelom stanovništvu grada Marlina i okružja Falls i tako steći zahvalnost raskošne plavuše. Ukoliko ga oči nisu varale, ona je jedva čekala da on dobro premlati njezina muža.

Kako je razradio svoj plan u dlaku, njegova je šaka pojurila ravno u izložen i nezaštićen cilj, svom snagom, težinom i točnošću, što ih je Mervyn mogao u tom trenutku skupiti i sračunati.

Ali Mervyn je pogriješio.

Udarivši debelog kravara u trbuh, njegova šaka nije utonula duboko u mekano i mlohavo salo! Dapače, udarila je o nešto tvrdo kao čelik ispod napete i zategnute prljave košulje debelog kravara.

Kravar je ustuknuo korak natrag, što bijaše jedini znak da je primio težak udarac. Pri tome nije ni zastenjao, ni jauknuo, ni trepnuo, niti ispustio bilo kakav drugi glas po čemu bi se moglo zaključiti da ga je taj udarac zabolio.

Premda je spoznao da je nešto pošlo ukrivo od onoga što je on očekivao, svejedno mu je to prekasno sinulo da bi se pripremio da odbije udarac koji je tada njemu bio namijenjen. Mervyn je naime već bio zamahnuo drugom rukom da debelog kravara podbije pod

bradu pošto se on savije poslije prvog udarca u trbuh. Ali, na Mervynovu nesreću kravar se nije savio u pasu poslije udarca koji je dobio u trbuh.

I tako je Mervynov drugi udarac promašio!

Ponijet zamahom prema naprijed, Mervynova je šaka prošišala nekoliko centimetara ispred kravara crvenog nosa i poletjela u prazno. Izbjegnuvši tako udarac u bradu, i ne pokazujući više ni najmanjeg traga prijašnjoj tromosti, kravar snažno zamahne stisnutom šakom.

I tad se ponovo strah uvuče u Mervynovu utrobu. Ali samo za trenutak! Jer gotovo u istom trenu osjećaj straha zamijenio je osjećaj boli.

Snažno udaren odvjetnik, se ošamuti. Osjećao se kao da mu je cijela utroba satjerana u stražnjicu. Jauknuo je od boli.

Ali to nije ni bio kraj njegovim nevoljama. Premda odbačen unatrag, još je ostao nadohvat kravarovim šakama. Zriknuvši kroz suzne oči, učinilo mu se kao da kravar ispred njega sve više raste. Mervyna je spopala muka kad mu je krv šiknula na nos i usta zajedno s umjetnim zubalom, pa se napravce trgnuo. Nije više bio sposoban da se tuče, ali za njega ta tučnjava svejedno još nije bila završila.

Krupni kravar nije od nje odustajao! Zakoraknuo je naprijed i slučajno ili namjerno stao čizmetinom na ispalo Mervynovo umjetno zubalo, zgnječio ga i smrskao, udarivši odvjetnika pod isturenu vilicu. Kost je pukla, Mervyn je zakolutao očima, okrenuo se oko svoje osi i pao onesviješten na zemlju.

Bez obzira na strah koji je pokazala kad se pojavio debeli kravar kog je ona prepoznala kao svog muža, vladanje mlade žene zaprepastilo bi Mervyna da je bio u stanju da ga vidi čim je primio prvi udarac. Premda se ubrzo sabrala, pošto je bila odgurnuta u stranu, plavuša nije ni pobjegla s poprišta borbe, niti zazvala ikoga u pomoć vriskanjem.

Doista kad je čula prvi tupi udarac šakom, brže-bolje osvrnula se preko ramena. Čak kad je vidjela da je odvjetnikov napadaj propao, nije se mnogo uzbuđivala. Još je stajala okrenuta muškarcima koji su se zbog nje šakali, bacajući ovde-ondje poglede preko ramena u stražnji izlaz iz hotela.

Kad je opazila da su se vrata na hotelu otvorila, brzo je gurnula ruku u svoju torbicu.

— Hej, zdravo, maleni moj! Što ti ovdje tražiš? Jesi li popravio onu svoju krntiju od ... — pozdravila ga je plavuša kad je Wilfred Plant izašao preko praga u dvorište.

— Vi! Što ćete vi...? dreknuo je odvjetnikov pripravnik.

Premda je odmah prepoznao privlačnu, i kako je on mislio laku žensku, s kojom se spetljao prije nego što je otkrio da je njegov auto u kojem je trebalo da prati Philipa Foota i teksaške rendžere u kvaru, Plant nije dovršio svoje pitanje. Riječi su mu zapele u grlu. Pogledao je u oči lijepoj plavuši i odmah shvatio da se nešto neugodno događa nešto neugodno za njegova poslodavca.

Pripravnik je tamo došao da obavijesti Mervyna da nigdje nije mogao unajmiti auto u kojem bi za Footom, a ono što je vidio, potvrdilo je međutim da to u tim okolnostima njegova poslodavca uopće

neće zanimati. Podigavši pogled s ispruženog mlitavog i onesviještenog Mervyna, u očima mu se zrcalio strah i nemir kad je krupni kravar pogledao u njega. A kako je po prirodi bio kukavica, kada se radilo o jačim i važnijim osobama nego što je on, odlučio je u hipu da je za nj najbolje da podbrusi pete i pode odmah potražiti pomoć. S time na pameti hitro se okrenuo natrag prema vratima hotela.

Čim se Plant okrenuo leđima prema lijepoj plavuši ona je iz torbice izvukla kratku gumenu palicu i udarila ga snažno po tjemenu glave. Pripravnik se srozao u prašinu kao da u njemu nema kostiju i tako ostao ležati.

Čim je kravar vidio da je plavuša osujetila Planta da podigne uzbunu, nije pokazivao ni najmanjeg znaka da ga je to iznenadilo. Samo joj je kimnuo odobravajući glavom. Zatim je posegnuo za ženinim kovčegom i žustro ga otvorio. Na njemu se više nisu očitovali nikakvi znaci srdžbe i tromosti kad je iz kovčega izvadio dvije limenke posudice. Prekorativši preko onesviještenog odvjetnika, a da ga nije ni pogledao, digao je pokrov motora i stavio limenke na motor.

— Mogu li ti pomoći? — upitala ga plavuša, ali svojim prirodnim glasom koji je bio lišen patvorene pohotljivosti i maznosti.

— Pazi samo da nitko ne dode dok ja ovo ne obavim — zamilio ju je debeli kravar kad je odvinuo poklopac i počeo lijevati sadržaj iz jedne limenke u crpku za ulje.

— Neću ja dugo, premda me srce boli što moram upropastiti ovako lijep i dobar auto — dodao je, ali i on taj put svojim prirodnim glasom, ne oponašajući rastegnuto govor neškolovana teksaškog kravara.

– Sve nam je dosada išlo kao po loju – napomenula je plavuša dok je promatrala debelog čovjeka kako ulijeva u spremište za gorivo neku tekućinu koja nije nalikovala benzinu.

Kad je bio gotov s poslom, debeli s kravar sagnuo i pokupio sa zemlje ključeve auta koji su bili ispali Mervynu iz ruke.

– I više nećeš morati izgovarati ono odvratno aaa na kraju svake rečenice – domietnula je plavuša.

– Sredili smo gradskog gazdavca, aaa? – odgovori joj posprdno debeljko dok je spremao prazne limenke u njezin kovčeg pošto je prije toga spustio i zatvorio pokrov na motoru.

– A i izgledaš kao pravi seljački neotesanac – odvrati mu plavuša u smijehu.

– Hoćeš li da ja vozim ako si ti umoran – ponudila mu je plavuša.

– Ne, hvala, ja ću, a ti samo sjedi i skupljaj snage jer ti ćeš ga gurati ako se motor zabrtvi prije nego što stignemo do našeg auta, pa ćemo tako i uštedjeti sebi trud da mijenjamo mjesta kad auto stane.

– Slušaj, čini mi se da si se ti previše saživio s ulogom neodgojene prostacine, što ti nije bilo teško jer ugladenost ti nikada nije bila jaka strana – odvrati mu plavuša dok je sjedala u automobil.

IX

– Pazi, bogati, Coline – povikom će narednik Aloysius Paddy Bratton kada je Colin zakrenuo na oštrom zavoju ceste – sve mi se čini da nas ovaj hoće zaustaviti!

– I meni se tako čini, Paddy. Poznaješ li ga? – zapita narednik Colin Breda.

– Ne bih rekao. Ovuda još nisam prolazio, pa se tako nisam ni zaustavljao da nešto pojedem. A poznajete li ga vi, mileni moji? – upita Bratton zatočenike na stražnjem sjedalu.

– Nikada ga nisam vidio – izjavi Seth Chiverton, buljeći naprijed kroz staklo vjetrobrana između ramena dvojice narednika.

– A ti, Irvine?

– Ne vidim ga dobro odavde, osim toga, meni su svi Crnci podjednako crni – pravio se duhovit Schulman.

Kako je automobil jurio znatnom brzinom, Bratton je već bio prešao između okružja Falls i okružja Limestone.

Otkad su krenuli iz Marlina, zatočenici su šutjeli. A ni teksaški rendžeri nisu bili previše raspoloženi za razgovor sa svojim zatočenicima što su sjedili na stražnjem sjedalu.

Bili su nekih pet milja udaljeni od Groesbecka, sjedišta okružja Limestone, kad je narednik Bratton prekinuo šutnju.

Visok, vitak, mlad Crnac vesela izgleda bijaše razlog Brattonove napomene. Premda je bio u plavoj košulji bez ovratnika, zasukanih rukava, u novim trapericama i kaubojskim čizmama, na sebi je imao opasnu pregaču uprljanu ostacima hrane i ništa čišću bijelu visoku kuharsku kapu na glavi. Prema tome kako je bio odjeven moglo se zaključiti da je pomoćnik glavnog kuhara u kuhinji neugledne gostionice s lijeve strane ceste.

Stajao je na sredini glavne ulice i mahao im rukama iznad glave, što je bio znak da stanu.

– Što hoćeš? – upitao ga Bratton ljubazno, gledajući kroz ot-

otvoren prozor zaustavljenog automobila, a desnu je ruku spustio na crzak kolta u krilu.

— Jeste li vi teksaški rendžeri, gospodo narednici? — upitao ih je mladi Crnac čim je prišao automobilu. — Ako jeste — nastavio je — vi vozite onda dva zatočenika na stražnjem sjedalu u zatvor u Texarkani, zar ne?

— Aha, meni se sve nekako čini da smo mi ti teksaški rendžeri — odgovorio mu je Bratton, pokazujući palcem u zvijezdu na svojim prsima — i da su ova dvojica na stražnjem sjedalu zatočenici koje vodimo u tamnicu u Texarkani.

— Ako je to istina — nastavio je mladi Crnac — onda vaš zapovjednik želi s vama telefonski razgovarati.

— A kako se zove taj naš zapovjednik? — s nevjericom ga upitao Breda, pozorno promatrajući Crnika.

— Rekao je da se zove major Benson Tragg, ili tako nekako i rekao je da se jedan zove Bleeder, a drugi Pattorn, sam barem tako razumio — reče im mladi Crnac.

— Da, da, tako nešto. Hoću li ja poći do telefona ili vi to možda želite, naredniče Bleederu? — upita Bratton narednika Breda i makne ruku s kolta.

— Meni se pak čini da vas zovu na telefon, naredniče Pattorne — u smijehu će narednik Breda.

— Vaš pretpostavljeni je rekao da mu se obojica javite. Mislim da je nešto jako važno i hitno, i najbolje je da obojica čujete što vam želi reći — upozorio ih je Crnac prije nego što je Bratton dospio bilo što reći.

— Hej — javio se Schulman sa stražnjeg sjedišta, kad su se narednici pogledali i progovorili gotovo

u isti glas — kad smo već stali, ja bih morao u nužnik!

— I ja. Inače ću... — javio se Chiverton.

— Svakako, ne bismo željeli da vas prijavimo da ste nuždu obavili u službenim kolima, zar ne Coline?

— posprdno im odbrusi Bratton.

— A ne, nikako, dok se mi u njima vozimo — potvrdi mu Bratton s držanjem koje je jasno pokazivalo da misli da im time čini veliku uslugu.

Svrativši pogled na crnog donosioca vijesti, narednik nastavi manje osorno. — Trči i kaži majoru da tek što nismo stigli do telefona!

— Dobro, gospodo! — odgovori Crnac, okrene se i odgega hitrim koracima u gostionicu.

Kad su izašli na cestu i zaputili se prema gostionici, oba su narednika širom otvorenih očiju motrila što se događa oko njih. Kuća je bila tiha i nigdje ni jednog drugog automobila nisu vidjeli oko nje. Osim malena jasikovca oko četvrt milje iza kuće i uzvisine oko koje se vijugala bijela cesta preko brda, okolina bijaše otvorena i podjednako se doimala tihom i bez žive duše u blizini.

Međutim, unatoč puste prirode oko gostionice, Breda je izašao iz automobila s karabinkom u ruci, a Bratton s vinčesterkom.

— Pazi, molim te, narednici su uplašeni! Zar očekujete da će nas netko napasti? — napomenuo je Schulman, gledajući netremice u pušku u Bredinim rukama kad mu je narednik otvorio vrata i dao glavom znak da izađe.

— Ne, ne očekujemo. A zašto ti to mene pitaš?

— A što će vam onda puške? — izazovno će Schulman, umjesto da odgovori na narednikovo pitanje.

— A zar ste vi mislili da ćemo ni puške ostaviti u automobilu? — upita ga Breda s ironijom u glasu, gledajući u njega s neskrivenim užitkom.

— Dosta rogozorenja! Poslušajte dobar savjet! — dobaci im Bratton, ne pokazujući ni najmanje brige kao ni Breda za sigurnost zatočenika.

— Požurite, mileni moji! Nemojte misliti da ćemo vam radi toga skinuti lisičine. Obavite nuždu s njima na rukama kako znate. Nećemo vas pustiti bez njih dok vas ne držimo na oku!

Premda ih narednikovo objašnjenje nije razuvjerilo, prirodna potreba bila je jača. Krenuli su prema gostionici i umireni na neki način za svoju sigurnost, vidjevši svoje pratitelje kako budno i oprezno promatraju okoliš.

Kuća u koju su ušli nije se mnogo razlikovala od tisuća sličnih kuća uz cestu u Teksasu u kojima su se putnici mogli okrijepiti i odmoriti. Uza zid gostionice bilo je nekoliko pregradaka sa stolovima. Ostali su stolovi bili razmješteni po sredini prostorije. Gostionica je bila prazna. Barem naoko.

Crnac koji je zaustavio automobil stajao je naslonjen na zid uz telefon s desnom rukom iza leđa. Telefonska slušalica bila je obješena o kuku...

Pokraj kuhinjskih vrata stajahu dvojica s kratkocjevnim sačmaricama uperenim u došljake!

Odnekud se pojaviše još dvojica.

Da bi pokazao da i on pripada toj družbi i da nije nekakva naivna i obična šuška, mladi je Crnac ispružio desnu ruku u kojoj je držao topnički kolt. A držao ga je tako da se odmah vidjelo da je i odrastao s njim u ruci.

Bilo je teško razabrati radi li se o Crncima, jer su preko glave navukli kukuljice. Jahaće rukavice skrivale su im ruke.

— Stojte mirno, rendžeri! Vama nećemo ništa! — izjavio je nenaoružani muškarac s bičem u ruci, a po glasu se razabiralo da je školovan južnjak, vičan zapovijedanju.

Da su rendžeri bilo što htjeli poduzeti, sve bi bilo osuđeno na propast. Kriknuvši od straha, Chiverton i Schulman ustuknuli su korak natrag od straha, sudarivši se s dvojicom iza sebe koji su s koltovim u rukama pazili da narednici ne zapucaju iz pušaka.

— Odložite oružje, molim vas! Kako rekoh, nemamo ništa protiv vas. Hoćemo samo ovu dvojicu ogavnih razbludnika i prokletih zavodnika nevinih djevojčica — obznanio im je jedan nenaoružani.

— Vi nas morate štiti! To vam je dužnost! Poduzmite nešto! — zacrtilo je Schulman kad je vidio da teksaški rendžeri stoje u nedoumicima.

— Ne želimo pucnjavu, rendžeri, ali ako je vi hoćete, imat ćete je! — odlučno ih je opomenuo nenaoružani čovjek s bičem u ruci.

— Pa, mileni moji, kažite — oglasi se Bratton suho — što biste vi htjeli da mi za vas učinimo?

— Tako valja. Kažite vi nama što želite, mi vam stojimo na usluzi — podrži ga Breda.

— Ne ... nemojte! Ništa, molimo vas — procijedi Chiverton molećivim glasom kad je vidio da je vrug odnio šalu, a Schulman promrmlja da se s njim slaže.

— Znači, hoćete da se predamo? — zapita Breda jasno i glasno svoje zatočenike.

— Da, da! Inače će nas sve postrijeljati — potvrdi Schulman.

– I mene će! – dometne ustrasteno Chiverton, šibnuvši pogledom svog prijatelja, a zatim se zapiljio u onu dvojicu što su stajala uz kuhinjska vrata.

– Nemojte nam ništa učiniti momci, molim vas! Kažite Lijepom Filipu da nećemo ni pisnuti! Časna riječ! – izjavio je umiljavajući se plačnim glasom.

– Ako mene питаš, momče, čini mi se da ove ovdje nije poslao Lijepi Filip. A što ti misliš, Paddy? – javi se narednik Breda.

– Točno. Pogodio si, Coline! Prije bih rekao da se radi o nekom osobnom obračunu između ovih ovdje i naših milenih koji nema veze sa sudnjem – potvrdi narednik, pažeći da pri tome ne učini neku nerazumnu kretnju.

– I meni se sve nekako tako čini – potvrdi Breda.

Iskusno oko teksaških rendžera nije se prevarilo. Prozreli su odmah namjere ljudi koji su ih presreli i zašto. Unatoč neuglednoj odjeći, onaj nenaoružani čovjek s bičem, koji je vodio glavu riječ, držao se dostojanstveno kao neki oficir.

A da ti ljudi nisu bili neki drumski razbojnici, potvrđivalo je i oružje koje su nosili. Sačmarice otpiljenih cijevi nisu puške kojima se služe ljudi iz podzemlja i polusvijetla kriminala.

– Učinite što vam kažu ovi ljudi – kazao je Chiverton narednicima, a Schulman je samo kimnuo glavom da se s njim slaže.

– Dobro, mileni moji, učinit ćemo kako vi želite, ali nemojte nam poslije ništa predbacivati – pristao je i Bratton pa se sagnuo i polagano spustio pušku na pod.

– A sada revolvere, gospodo rendžeri!

– Ni njega neću odbaciti – reče Bratton kad je izvukao revolver iz korica – jer mi teksaški rendžeri moramo svojim novcima kupiti oružje i plaćati popravke.

– Položite ih onda na najbliži stol, ali bez nekih podlih smicalica. Ova dvojica ne vrijede toliko da se pošten čovjek za njih žrtvuje. A mi ih nećemo ubiti.

– Ni ne mislimo da ćete ih ubiti. Po vašem se naoružanju vidi da niste plaćeni ubojice – odvrati narednik Breda.

– I nismo. Kako ste i pogodili, radi se o našem obračunu s ovom dvojicom gadova – potvrdi im čovjek s jahaćim bičem.

– Izvedite ih u dvorište – naredio je zatim svojim ljudima.

– Hej, rendžeri, nećete valjda dopustiti da nas ... zavapio je Chiverton, okrenuvši se prema narednicima.

– Vi ste nam savjetovali da je najbolje da položimo oružje. Što sad još hoćete? Zar da im se suprotstavimo golim šakama? – upita ga Breda, odmaknuvši se od stola na koji je položio oružje.

– I ne zaboravite da bi vi prvi zaradili metak da smo im pružili otpor, a nama je naredeno da vas žive dovedemo u Texarkanu – podsjetio ga je Bratton, upitavši čovjeka s bičem, nešto tvrdim glasom: – A gdje je vlasnik ove gostionice?

– Nije bilo gostiju kad smo došli. Ženu je poslao u trgovinu u Groesbeck. Uхватili smo samo vlasnika i njegova kuhara. Zavezali smo ih i začepili im usta, zatim smo ih zatvorili u ostavu. Nismo željeli da vas upozore na nas.

Ona dvojica što su stajala pokraj kuhinjskih vrata pograbili su Schulmana i Chivertona, dok je

Crnac držao rendžere na nišanu svog kotla. Pograbili su zaplašene i pokorne krijumčare za ovratnike i naredili im da krenu, uperivši im cijevi sačmarice u rebra.

— I vi, molim vas, podite s nama — reče nenaoružani čovjek narednicima, kada su Chivertona i Schulmana izgurati iz gostionice u kuhinju.

Pokorivši se uljudnoj ali očitoj zapovijedi, narednici podoše za njima. Crnac žurnim koracima dotrča do ulaznih vrata u gostionicu i zakračuna ih. U prozor je stavio cedulju na kojoj je pisalo: ZATVORENO, a zatim pokupio sa stola oružje Brede i Brattona i pošao za ostalima.

Nitko nije izustio ni riječi dok nisu stigli u šipražje iza dvorišta gostionice, gdje je sve bilo pripremljeno za njihov dolazak. Preko glava dvaju susjednih stabala visio je konop.

— Molim vas, gospodo, ključ od lisičina — rekao je čovjek s bičem.

— A kažite mi, molim vas, zašto? — nije olako popuštao Breda.

— Moraju se skinuti do pasa. Ako im ne oslobodimo ruke, morat ćemo im rasparati odjeću — objasni mu čovjek s bičem.

— A zašto ih želite skinuti do pasa? — zanimalo je Brattona.

— Vidjet ćete kad za to dođe vrijeme — obeća im čovjek s bičem.

Pošto su im skinuli lisičine, Chiverton i Schulman skinuli su i svoju gornju odjeću. Čim su ostali goli do pasa, momci pod kukuljicama uhvatili su ih za ruke i, unatoč otporu, dovukli među drveće i zavezali im konopom zapešća ruku.

— Što je! ... Što hoćete? — zavičnuo je Chiverton, gledajući razgorečenim očima što se to s njima zbiva.

— Vi ste obojica prijavili razbludne hulje. Zaveli ste nekoliko maloljetnica, opili ih džinom u limunadi tako da one nisu znale što piju, silovali ste ih i grubo iskoristili — odgovorio mu je čovjek s bičem. — Jedna je ostala trudna — nastavio je — i rodit će. Druga je pobacila, izgubila dijete koje je nosila i zbog toga, možda, nikada neće moći biti majka.

— Bile su to moja kći i moja nećakinja, prokleti kućkini sinovi — dodao je čovjek pod kukuljicom i bičem u ruci. Govorio je teksaškim naglaskom, pa čemu se moglo zaključiti da nije školovan, ili se možda pretvarao.

— Htio sam vas ubiti obojicu ali sam se predomislio. Ipak ćete vi to meni platiti.

— Tko! Tko ste vi? — zabezknuto će Chiverton, znajući da ima mnogo djevojaka koje bijahu njegove žrtve budući da su on i njegov prijatelj uživali silovati baš maloljetnice.

— Sjetit ćeš se ti dok budeš slušao svog tustog prijatelja kako skviči, jer poslije njega ti dolaziš na red. Uza sve to vas se dvojica možete smatrati velikim sretnicima. Kad smo odlučili da vam ne otkinemo glave, razmišljali smo o tome da vas uškopimo.

— Dosta toga! Zar ćete ga izbičevati? — dreknuo je Breda kad je razjareni otac pošao prema stablima između kojih je visio Schulman.

— Samo to i ništa više — potvrdi mu Teksasanin, dok su dvojica njegovih ljudi vezali zatočnike.

— To je protuzakonito — odvrati mu rendžer i raširi ruke kao da ga želi zaustaviti.

– Točno. To je fizička upotreba sile – podržao je Bratton narednika Breda.

– Dakako da je! Znam ja to dobro! – dobaci mu povišenim glasom Teksašanim, pogledavši ga u oči.

– Neću ga stoga ja oplesti, nego on – zagrmi Teksašanim i pokaže kažiprstom u Chivertona.

– J... ja? – osupnuto će Chiverton, buljeći u prst razrogačenim očima.

– Da, baš ti – potvrdi mu odlučnim glasom Teksašanim – i ne izbičuješ li ga kako bog zapovijeda, onda ću ja prekršiti sve zakone ovog svijeta na tvojim leđima, pa ćeš požaliti što me odmah nisi poslušao!

Poslije tih riječi krupni Teksašanim preda bič Chivertonu. Chiverton ga pokorno uze bez i jedne jedine riječi pogovora. Pošto je najprije obližao usne, Chiverton se zagleda u njega kao da je neko svjetsko čudo.

Breda i Bratton koji su bili na nišanu nisu pokazivali ni najmanjeg znaka da misle prosvjedovati.

– Da ... da me nisi ... ni taknuo tim bičem – zarežao je kroza zube Schulman, gledajući iskosa u svog prijatelja koji mu je prilazio nesigurna koraka.

– Nemam ja izbora, Irve – promuklim će glasom Chiverton.

– Ne brini, glupane. Čim on završi svoj posao, ti ćeš dobiti priliku da mu vratiš milo za drago – podsjeti ga krupni Teksašanim.

X

– Jadan gospodin Mervyn. Razbili su mu nos i slomili njegove umjetne zube! – izvještavao je na-

rednik Jubal Branch glasom koji bi se nepristranim slušateljima mogao učiniti i ganutim, ali oni koji su ga slušali znali su što narednik Branch misli.

– A pomoćnik šerifa Armstronga našao je njegov auto u grabi, zabijen u stup uz cestu, oko milju od grada, probušenih guma, sav slupan. Sletio je s ceste. Spremište za gorivo bilo je puno šećera. Sve u svemu, reklo bi se da je odvjetnik pretrpio veću štetu nego što je zaradio brañeći Lijepog Filipa – završio je narednik Jubal Branch svoj izvještaj u devet sati navečer istog dana kad je održano suđenje.

Uz Branchove noge ležao je njegov vjerni vučjak dok je narednik sjedio u udobnu naslonjaču ispred kamina u dnevnoj sobi lovačke kolibe suca Roberta J. McCrindla negdje uz zapadnu granicu okružja Falls.

– Nadajmo se da ga je dobro osigurao – dometnuo je narednik Alexandar Giradot, zvan Freñci.

– Prema onome što je rekao šerifu i nije – dometne narednik Jubal Branch.

– Kako? Zar mu auto nije bio osiguran? – zaprepastio se sudac McCrindle, ne skrivajući svoje zadovoljstvo.

– Čini se da je bio previše zauzet pripremama za obranu pa ga je zaboravio osigurati, gospodine suče – objasni narednik Branch.

– Ne mogu ga ni žaliti, sve kad bih i htio. Zna li tko mu je to učinio i zašto? –animalo je suca.

– Tvrdi da mu je to učinio neki ljubomorni muž zbog svoje žene koja ga je samo upitala koliko je sati. I točno ih je opisao. Rekao je da je žena bila dobar komad ženske i da je imala obline na pra-

tim mjestima i da je imala dugu plavoplatinastu kosu.

— Poznaješ li je, Bobe? — upita major Benson Tragg.

Visok gotovo dva metra, u kasnim četrdesetim godinama, prosječnih sljepoočica, major Tragg bio je vitak i žilav kao narednik Jubal Branch, premda se po govoru i naglasku očitovalo da je od njega načitaniji i školovaniji. Iako je bio odjeven kao lovac, odmah se vidjelo da je čovjek vičan zapovjedanju. Poticao je iz stare ugledne obitelji koja je bila poznata po svojoj borbi protiv bezakonja i nereda u Teksasu, pa je i on uživao glas naj mudriji i najinteligentniji oficira u Teksasu.

— Ne mogu se sjetiti. Ne poznajem baš svaku plavušu u okružju Falls — priznao je sudac McCrindle, promislivši.

— Ako ne poznaš tako lijepu ženu, e, onda si se, stari moj, promijenio od našeg zadnjeg zajedničkog lova — podbo ga je major Tragg uz širok osmijeh.

— Nisam se ja promijenio ni trunka, ali svejedno ne znam tko bi mogla biti ta lijepa plavuša. A taj njezin muž, Jubale? — upita sudac narednika Brancha.

— A, on je, moglo bi se reći, vrlo uočljiv čovjek. Ima u njemu barem sto i dvadeset kila, a i visok je dva metra. Odjeva se kao skitnica i gura pred sobom trbušinu. Odvjetnik je rekao da se doimao podlim, da je imao crvenu nosinu pijanca, dugu smeđu kosu i kudravu bradatinu. Pravi medvjed!

— Momak takva izgleda može se lako uhvatiti čak i u najvećoj gužvi. Još je uočljiviji od našeg Ransa — reče narednik David Seift-Eagle.

— Ipak se nadam da me nitko ne bi mogao s njime zamijeniti — pobunio se narednik Ranse Smith.

Premda je Smith bio krupna rasta i lako uočljiv, nalikovao je na čovjeka koji je napao odvjetnika Mervyna samo stasom. Gotovo pet centimetara viši od Swift-Eaglea, imao je široka ramena, uzan struk i ravan trbuh, pa ostavlja dojam zdrava i čvrsta čovjeka. Imao je dvadeset i koju godinu i kratku plavopepeljastu kosu. Lice mu je bilo ljepuškasto, tamnoputno i glatko obrijano. Na sebi je imao kožnu crnu vjetrovku na kojoj je blistala nova novcata zvijezda pomoćnika šerifa. Čistu vunenu kockastu košulju otkopčao je pod vratom. Nogavice traperica zataknuo je u izglacane smeđe čizme visokih sara i niskih peta. Uz lijevi bok nosio je u koricama brzometni pištolj britanske proizvodnje. Iza korica s pištoljem visjela je kožna torbica s nabojima u šaržerima napunjenima za slučaj brze pucnjave.

— Nitko u okružju Falls ne odgovara tom opisu. Što na to kaže šerif Dex Armstrong? — zanimao se sudac.

— Isto što i vi, gospodine suče. Sumnjam da bi očima naših momaka izmakla takva dobra i napadna ženska.

— Meni, zasigurno, ne bi — do-
baci Giradot, zakolutavši pri tome očima i obližavši usne.

— Zato jer ti imaš francuske krvi — podsjeti ga Jubal, pa nastavi ozbiljnim glasom, obraćajući se sucu McCrindlu i majoru Traggi: — Ja sam na kraju iz tog Mervyna iscijedio pravu priču. Ta mu je žena slagala da je slobodna i on joj je ponudio da će je povesti sa sobom u Austin da ne mora ići autobusom. Stoga ga je valjda po-

slije i zaskočio njezin muž, prebija ga i slupao mu auto.

– A povrh toga – doda major – čini mi se da je cijela stvar učinjena smišljeno i namjerno. Oni su mu se za nešto osvetili.

– Možda su ipak radili za nekog drugog, a ne za gospodina Oakesa, kako veli Armstrong – napomene narednik Jubal Branch.

– Zar misliš da Armstrong želi da mu pomognemo da ih uhvati?

– upita Tragg, jer je rendžere i pozvao gradski šerif da mu pomognu u održavanju reda i mira za vrijeme suđenja.

Svakako, jer je siguran da ta žena i njezin muž nisu oдавde i vjerojatno su već pobjegli iz grada – reče Jubal Branch.

– Slažem se. Taj par zacijelo nije iz okruţja Falls. Možda su oni i pucali na one krivokletnike, Chivertona i Schulmana – predloţi sudac.

– Sumnjam – s nevjericom će Giradot.

– A što vi mislite tko je pucao? – zanimalo je suca.

– Po meni je Lijepi Filip naručio umorstvo te dvojice lakrdijaša da ih se što prije oslobodi da ga slučajno poslije ne bi ucjenjivali – objasni mu Swift-Eagle.

– Zar vi niste vidjeli napadače? – začudio se sudac.

– Nitko ih nije vidio. Čuli smo pucnjavu, ali kad smo istrčali na ulicu nije bilo nigdje nikoga. Ni svjedoka nismo našli, što i nije neobično, jer su dotad već svi ljudi otišli iz sudnice.

– Nama se sve čini – dodao je Giradot – da ta pucnjava nema veze s onim što se dogodilo odvjetniku Mervynu. Netko je pucao na krivokletnike da im se osveti što su laţnim alibijem spasili Lijepog

Filipa vješala. A Lijepog Filipa svi mrze. Cijeli grad. Mrze i Mervyna. Znajući da je Mervyn prst i nokat sa Hoganom Turtelom, nitko se nije usudio unajmiti ubojice.

– Dobro – sloţio se sudac McCrindle – ali mislite li onda vi da su na Chivertona i Schulmana pucali oni isti ljudi koji su ih poslije izbičevali na putu u Groesbeck?

– Mislim da nisu – javio se major Tragg – jer se poslije ne bi usudili presreći narednike Bredu i Brattona.

– A tko je onda pucao? – želio je znati McCrindle.

– Colin Breda i Paddy Bratton tvrde da nemaju pojma – priznao je Tragg.

– A zar Chiverton i Schulman ne sumnjaju ni u koga? – pomenu sudac McCrindle kome se to činilo sumnjivo.

– Priznaju da sumnjaju na nekoliko njih kojima su iskoristili žene ili zaveli kćeri – odgovori mu Tragg.

– Hoćeš reći da im se mnogi žele osvetiti? – zaprepastio se McCrindle.

– Mnogi da – potvrdi Tragg.

– A ni ja im ne mogu oprostiti krivokletstvo na parnici koju sam ja vodio – dometne sudac McCrindle, pa doda da promijeni predmet razgovora: – Jubale, a što je Butch Cope kazao, zašto se motao oko hotela Brenton?

– Da drţi na oku Oakesa, oca djevojke koju je silovao i umorio Lijepi Filip, gospodine suće. Nije se sjećao tko ga je udesio.

– Pretresli smo ga. Netko mu je digao sve novce i džepni sat – nadoveza Giradot.

– Gospode boţe, kako se nešto takvoga moglo dogoditi u Marlinu!

– srdito je zavapio sudac McCrindle.

– Naši ljudi ne vole strance, a k tome sve je moglo biti i namješteno da izgleda kao obična pljačka – objasni mu Tragg da ga utješi.

– Mislim da je Oakes slutio da će naići taj Cope i da mu je podmetnuo zamku, Jubale? – obratio se sudac naredniku Branchu.

– Možda, premda mi nešto nije u redu, gospodine suče. – Vidio sam – nastavi Jubal – tog Butcha na ulici nasuprot hotelu prije nego što sam pošao u posjet gospodinu Oakesu da ga sriječim u njegovoj namjeri da ustrijeli Lijepog Filipa i sebe uvali u nevolje. Oakes nije udesio Butcha. Ja sam mu svjedok.

– To je dovoljno za sud – odvratilo stručno sudac McCrindle.

Buka automobilskog motora prekinula je svaki razgovor u lovačkoj kolibi. Začuli su korake na trijemu.

– **Saludos amigos!** – pozdravio ih je narednik Carlos Franco s praga.

– Benny i Dutchy javili su se iz Jonestowna, majore. Sretno su stigli. Dopremili su tamo Foota bez ikakvih neugodnosti na putu.

– Odlično! Je li upravitelj poduzeo mjere opreza, kako sam mu naredio? – upitao je major Tragg narednika Franca pošto je čuo njegov raport.

– Da. Rekoše da je sve u redu.

– Dugo već nisam čuo tako dobre vijesti! – veselo je odvratio major Tragg.

XI

– Hej, momci! Kako bi bilo da mi gospoda pomognu unijeti kavu i pecivo?

Bijaše to više molba nego poziv, izrečena nježnim ženskim glasom i naglaskom kojim govore viši slojevi društva u novoj Engleskoj, što je odjeknula iz kuhinje lovačke kolibe kroz odškrinuta kuhinjska vrata. Taj ugodan ženski glas prekinuo je svaki službeni razgovor i onemogućio tako nazočne muškarce da izreknu bilo kakvu napomenu na izjavu majora Tragga.

– Kao što rekoh, Rita – odvratilo narednik Ranse Smith dok je ustajao sa svog mjesta da joj pomogne – valja samo da nas pozoveš.

Mlada žena koja je ušla u dnevnu sobu iz kuhinje s poslužavnikom na rukama bijaše više nego lijepa i privlačna, dražesna stasa i držanja. Imala je obline na pravim mjestima, kako bi rekao odvjetnik Mervyn, a zdravlje joj je isijavalo iz rumena lica što je govorilo da više vremena provodi na svježem zraku nego u kući. Njezina crvenkastosmeda kosa bijaše kratko pošišana kako je tada bilo u modi, kovrčava i pomalo raščupana.

Čim je sudac McCrindle stigao u lovačku kuću, major Tragg mu ju je predstavio kao gospođicu Ritu Yarborough, i to je bilo sve što mu je o njoj rekao.

– Znaš što, Jubale – napomenuo je sudac McCrindle dok je ulazio u svoj automobil do kojega su ga svi dopratili na čelu s majorom Traggom – premda bi mi bilo bolje da držim jezik za zubima, jer sudac mora biti nepristran, neću patiti od nesanice zbog onog što se dogodilo odvjetniku Mervynu, njegovu pripravniku Plantu, onom

lopeu Butchu, pa Chivertonu i Schulmanu. Duboko sam uvjeren da je Fott kriv za zločine za koje ga je državni tužilac optužio.

– Ni ja – otvoreno je priznao i major Tragg, dok je Jubal samo potvrdno klimatao glavom.

– Zapravo, javili su mi da se Schulman nehotice izlanuo i gotovo priznao svoje krivokletstvo, da ga nije na vrijeme spriječio Chiverton – nadopuni Tragg.

– Čak da to i dokažemo, to ne može promijeniti presudu – zagunda ogorčeno sudac McCrindle.

– On je oslobođen krivnje – nastavio je istim glasom sudac McCrindle – i ne možemo ga suditi dva puta za isti zločin, odnosno za zločin za koji je jednom proglašen da ga nije počinio.

– Takav je zakon u ovoj zemlji, Bobe, što mi tu možemo – podsjetio ga je major Tragg.

– Točno, Bene, točno. Takav je zakon – složio se sudac McCrindle dok je sjedao za upravljač svog automobila.

– Svejedno – nastavio je – želim ti sreću s tim tvojim novim odredom koji su skupio – a smijeshak mu se razvukao preko lica kad je pogledao u narednika Jubala Brancha, pa je brzo dodao: – Neće tebi trebati baš mnogo sreće kad uza sebe imaš tako dobre ljude. I javi mi što se događa ako se ne vidimo prije tvog odlaska.

– Ne brini, javit ću ti se – obećao mu je Tragg – i hvala ti na svemu.

– A što sve zna o nama gospodin sudac, majore? – upitao je narednik Jubal Branch Tragga dok je gledao za stražnjim svjetlima automobila suca McCrindla koji je odmicao nizbrdice cestom prema Marlinu.

– Ništa više od drugih ljudi, ali slutiti da smo učinili više nego što smo morali. Došao je ovamo da nas preispita kako bi mogao davati prave odgovore ako ga tko zapita što se to danas sve dogodilo.

– Možda i slutiti, ali mi možemo biti sigurni da nas on neće odati. Nastavit ćemo s našom zamisli. Stoga smo i ustrojili četu Z. Šteta što smo toliko vremena izgubili s mladim Alvinom i Markom.

– Možete se u njih potpuno pouzdati, majore, kao u nas stare. Ti još nikada nisu pogriješili. A nisu ni tako mladi, ni Ranse, a ni gospodica Rita, što se toga tiče.

– Znam ja to, znam, Jubale, ali oni još nikada nisu bili na ovakvu zadatku i to me malo brine.

– Ti momci znaju zašto su baš oni odabrani za taj posao – podsjetiti ga s mnogo uvjerenja Jubal Branch.

– Znam i ja to, Jubale, ali više bih volio da nitko od nas to ne mora učiniti – priznao mu je major. Lice mu je odavalo zabrinutost.

– Kad to nitko ne bi morao učiniti – nastavi tihim glasom narednik Jubal Branch, pokazujući time da razumije što osjeća major Tragg – onda ne bismo morali imati četu Z.

XII

– Noćas ćete imati društvo, gospodine Foot – najavio mu je trbušast, postariji zatvorski stražar kad je ušao u hodnik odjela s čelijama smrti gdje je Lijepi Filip bio jedini zatvorenik.

Unatoč svrsi radi koje je zgrada bila podignuta, Foot je zaključio da je bolje smješten nego što se nadao.

U Državnom zatvoru Farm u Jonestownu robijali su uglavnom zatvorenici osuđeni na dugu robiju, a koje su smatrali manje-više dobroćudnima, jer nisu bili osorni i nasilna vladanja. Tako je i red u tamnici bio blaži nego inače u takvim popravnim ustanovama.

Pošto se počeo buniti zašto su ga zatvorili u ćeliju u odjelu smrti gdje su čamili samo osuđenici na smrt, upravitelj zatvora mu je objasnio da je to tražio javni tužilac kako bi ga namjerno odvojio od drugih zatvorenika radi njegove osobne sigurnosti.

Iako je rijetko kad dolazilo do nasilja među zatvorenicima u Farmu, Hogan Turtle je imao takvu moć i vlast nad zločincima u Teksasu, da je ipak neki zatvorenik mogao poželjeti da mu se dodvori, ubije li Philipa Foota. Da ih ne bi doveli u to iskušenje, javni tužilac i upravitelj su zaključili da Foota zatvore u odjelu u kojem zatvorenici osuđeni na smrt čekaju izvršenje kazne. Te su ćelije zatvorenici u Farmu nazivali ćelijama smrti, a one su u Farmu uglavnom zjapile prazne.

A i Foot je bio siguran da tamo neće dugo ostati, premda se prvi mah osjećao vrlo nelagodno u blizini sobe u kojoj su vješali osuđenike. Stoga nije htio ni pogledati u vrata koja su u nju vodila.

Te je noći uznemiren, spavao vrlo loše. Različita snoviđenja padala su mu na pamet: lamale su se slike iz prošlosti, sadašnjosti, nepredvidive budućnosti.

Jedan od zaključaka do kojih je došao odnosio se i na Hogana Turla. Ako se doista Turtle na njega nešto naljutio, on će sve učiniti da se s njime izmiri. To neće ići lako, ali Big Hombre ga je zavo-

lio i Foot je bio siguran da će mu na kraju sve oprostiti.

Odlučio je zatražiti da kaznu zatvora, ukoliko ne prođe samo s plaćanjem globe zbog krijumčarenja alkoholnih pića, odsjeti u Farmu i čim se udomači, pokušat će se nametnuti robijašima kao vođa, pa će tako možda moći i iz tamnice upravljati svojim poslovima.

— Kakvo društvo? — začudio se razbojnik.

— Savezni je šerif uhvatio dvije ptičice koje već dugo traži. Auto mu se nešto pokvario, a noć se hvata, pa će ovdje prenoćiti jer ne može dalje u Austin. Zamolio je upravitelja da svoje ptičice spremi ovdje u kavez do jutra — objasnio mu je stražar.

— Zašto baš ovdje? Da to nisu možda neki osuđenici na smrt?

— Nisu još, ali će uskoro biti. Visjet će, kako sam čuo, ali još nije bilo suđenje. Isto kao i vas, i za njih se upravitelj boji da mu ne izaovu nered i da ne dode do krvi među zatvorenicima, pa ih je radije stavio ovdje s vama, nego s ostalima.

— A tko su ti ljudi? — zanimalo je Foota.

— Zovu se Rapido Clint i Comanche Blood. Poznajete li ih? — upita ga stražar.

— Čuo sam za njih. A kako su ih uhvatili?

— Ne znam vam ja to — ravno-dušno mu je priznao stražar. Vrata su se otvorila i prekinula njihov razgovor.

Foot se okrenuo prema vratima. Prisjetio se što su mu o Rapidu Clintu i Comancheu Bloodu ispričali narednici Bratton i Breda dok su ga vozili u Državni zatvor u Farmu.

Premda razmjerno novajlije u svijetu kriminala i podzemlja, Rapido Clint i Comanche Blood već su bili stekli ugled profesionalnih ubojica.

Promatrajući sumnjičavo dvojicu pridošlica s lisičinama na rukama, Foot je razaznao koji je koji, premda nije baš bio oduševljen onim što je vidio.

Ako su njegova rdžavorida kosa i mokasine bile znak raspoznavanja po čemu je dobio nadimak, onda se onaj viši zvao Comanche Blood. Njegovo je ljepuškasto lice bilo namršteno, što je bilo opravdano u tim prilikama, i po njemu se moglo vidjeti da u Bloodu teče isto toliko bijele koliko i indijske krvi. Kretnje su mu bile kao u neke velike mačke, što je odgovaralo njegovu vitku stasu. Iz njega je izbijalo nešto podmuklo mačje i divlje, što je upozoravalo da je bolje kloniti ga se, pogovu kad mu je nož u sarama čizme.

Na prvi pogled, posebice ako se uspodobi sa svojim prijateljem, na drugom se zatvoreniku nije moglo vidjeti kako je dobio ili zaslužio svoj nadimak. Doimao se kao svaki drugi čovjek niska rasta s ulice. Nosio je crn teksaški šešir sa šarenom kožnom vrpcom, okićen srebrnom trakom i raskopčana nova smeđa kožna vjetrovka, košulja od tamnoplavog atlasa sa slikom bijele strijele na svakom džepiću na prsima, i crven drečav rubac oko vrata. Širok opasač od izrađene kože sa šarama cvjetica i sa srebrnom kopčom na kojoj bijahu početna slova njegova imena, držao mu je tamnosmeđe prugaste hlače koje su visile preko niskih čizama.

Pokušavajući da nekako uskladi sliku Rapido Clint s pričama koje

je o njemu čuo, Foot se zabulji razrogačenim očima u njega. Ne bi bilo mudro, zaključiti začas vođa razbojnika, dohvatiti se s tim nabitim mužarem, unatoč njegovu onisku rastu.

Iza zatočenika išao je šerif.

— Spremi ih u susjednu ćeliju, odmah do Foota, Joe, bit će im zabavnije — naredio je kapetan, upravitelj zatvora uzničaru — ključaru — Do sobe smrti, da ni trenutak ne zaborave što ih čeka — dometne šerif s naglaskom koji se govori o Montani.

— Dobroooo! — rastegnulo je ključar.

— Pridržite malo, molim vas, moju sačmaricu, kapetane — zamolio je šerif kapetana dok su zatvorenici ulazili lijenim korakom u ćeliju.

— Stani mirno, Clinte, a ti Bloode licem prema stražnjem zidu — naredio im je strogo šerif čim su ušli u ćeliju.

— Čuj, Rapido, ovaj nas se gadno uplašio, zar ne? — napomenuo je Comanche Blood lica iskrivljena od posprdna smijuljenja, premda je poslušao pokorno šerifa i učinio što mu je šerif naredio.

— I meni se tako čini, Comanche — odgovori mu Clint čvrstim glasom, a ipak bez traga ikakvu strahu. Okrenuo se i ispružio ruke prema šerifu.

— Skinite nam ih, ujko. Dajem vam časnu riječ da vas neću zaskočiti i mlatnuti dok mi ih budete otključavali.

— A ja ću paziti da ti i ne pružim priliku da me mlatneš, vjeruj mi — odgovori mu šerif, pa pođe rukom u džep da izvadi iz njega svježnjić ključeva. Nastavio je. — I ja za tebe nisam ujko. Zovem se J. B. Macauley, a ne Dutchy Soehnen

i mene nećete tako lako prevariti o a učinim nešto nepromišljeno, pa da me onda zaskočite. A i pokušate li, požalit ćete. Nisam vam ja Soehnen.

– I vi ste čuli tu priču? – upita Clint, opazivši da šerif pazi da ne stane na put vatre iz saćmarice koju je držao kapetan, napetu i spremnu za upotrebu.

– Samo što vam ja neću dati prilike da me ubijete tobože u samoo-brani. Nema nade da ćete mene i Comancha proglasiti krivim za bilo što.

– O tome neka odluči sud – naglasio je šerif Jason Bowen Macauley dok je otključavao i oprezno skidao lisičine s Clintovih ruku. – Moje je samo da vas predam žive u ruke pravdi i da vam ona sudi. Što će biti poslije toga, to se mene više ne tiče. Hajde, okreni se i digni ruke na zid dok ne otključam lisičine – naredio je šerif Clintu.

– Kako li se samo brzo osile kada ih je mnogo – napomenuo je Comanche, pristupivši bliže šerifu dok se njegov prijatelj okrenuo zidu s rukama u zraku.

– Nisu se oni osilili, već uplašili – ispravi Clint svog prijatelja.

– Tko god od stražara bude ovdje na straži – posavjetovao je šerif promijenjenim tonom u glasu, sve nazočne stražare kad se povukao iz ćelije hitrim koracima i brže-bolje zatvorio vrata za sobom – pazite da vas ne navedu na nešto i ne prevare. Oni se ne šale.

– Ne brinite, šerife – obećao mu je trbušasti stražar, kome je savjet i bio upućen, zaplašen onim što je već vidio.

– Ako hoćete, kapetane – nastavio je šerif J. B. Macauley – mene poslušati, nemojte otvarati,

vrata te ćelije bez mene. Ako zatreba, ja ću spavati u stražarnici, zovnite me ja ću doći u svako doba noći.

– Kako vi kažete, šerife – odgovori upravitelj zatvora, pokazujući da nije uvrijeđen zbog toga što šerif nije uvjeren u sposobnost njegovih stražara – i zapravo to će mi dobro doći, jer nemam dovoljno ljudi da ovdje pojačam stražu.

Kako je bio umišljen u svoj položaj među kriminalcima i ugled koji je uživao u njihovim krugovima, Foot nije htio preotvoreno pokazati da ga zanimaju ovi zatočenici. Ostao je mirno sjediti na svom ležaju cijelo vrijeme, ali širom otvorenih očiju gledao i slušao sve što se oko njega zbiva, i dosta je toga doznao. Osobito ga se dojmio oprez kojim se šerif obraćao svojim zatvorenicima, čak više nego što je i prvotren mislio. Na očigled sviju, unatoč tome što je bio okružen naoružanim stražarima, i unutar zidina zatvora Farm, šerif je pazio da mu se ne dogodi isto ono što se dogodilo naredniku Hansu Soehnenu, zvanom Dutchy i da im tako ne pruži priliku da mu pobjegnu.

Proučavajući pomno dvojicu zatočenika kada su šerif, upravitelj zatvora, stražari i ključar otišli, Foot je zaključio da su ta dvojica, iako još razmjerno mladi i novaci u svijetu kriminala, zapravo ljudi koje bi Foot trebao pridobiti da rade za njega, samo da je bio na slobodi.

• XIII

– Dobro jutro, šerife Macauley – pozdravio ga je pospano stražar koji je bio na straži u odjelu gdje

su bile ćelije smrti, dignuvši se od stola za kojim je dremuckao i pošto je otvorio vrata u dnu hodnika na poziv zvonca.

— Gospode, zar je već pola pet!

— Tek što nije — odgovorio mu je savezni šerif, pa ga upitao: — Jeste li noćas imali s njima neugodnosti?

— Bili su kô bubice. Nitko nije ni pisnuo — izjavio je stražar pomalo ponosno kao da je to neka njegova usluga, bacivši pogled niz polutamni hodnik s ćelijama u kojima su čamila trojica zatvorenika.

— Ako niste doručkovali, imam crne kave, ako hoćete — ponudio ga je stražar, pogledavši u lonac na peći.

— Doručkovao sam dolje u stražarnici, hvala — odgovori mu šerif i izvadi iz džepa kaputa plosnatu bocu.

— Ovo će vam kliznuti lakše niz grlo nego kava — reče šerif Macauley.

— O, da, hoće. U svakom slučaju sigurno je to bolje od kave koju ovdje prave — složio se odmah stražar, gledajući u bocu gotovo zaljubljenim očima.

— E, pa onda u zdravlje, izvolite, poslužite se — reče šerif i pruži ruku — potegnite gutljaj da vam se nekako odužim za to što ste cijelu noć čuvali onu dvojicu umjesto mene i ukoliko to nije protivno vašim vjerskim uvjerenjima.

— Kako da ne! Ja vam začas promijenim vjeru ako treba — odvrati mu stražar uz smiješak, ne pokazujući da je iznenađen, ili da se žaca što će time prekršiti zakon.

Unatoč svojem dobrom raspoloženju i nehaјnosti što će počinuti prekršaj, i jedva čekajući da okvasi grlo, stražar ipak nije odmah uzeo o potegnuto iz boce. U Tek-

sasu gdje su pomno pazili na čast i položaj, savezni šerif je za običnog zatvorskog stražara bio osoba znatne važnosti. Stoga je odlučio da je bolje ne izazivati gnjev nekoga tko je na tako visoku položaju, pa je samo skrnuo koju kap i ovlažio usne, što je još jače u njem izazvalo žudnju za jednim dobrim gutljajem.

— Samo vi potegnite, prijatelju. Znam ja gdje toga još mnogo ima

— nukao ga je šerif Macauley kad je vidio da se stražar nečka i skanjiva da potegne iz boce.

— Hvala, šerife — odvrati mu stražar i učini kako mu bi naloženo. Smanjivši znatno sadržaj boce, stražar je u sebi poželio da i on jednog dana zauzme takav položaj u društvu i životu, da i on sebi može priuštiti tako dobro piće. Obrisao je nadlakticom usta i vratio bocu vlasniku.

— Baš dobro grije — priznao je stražar.

— Znam ja to — odgovori mu šerif, ne pokazujući da mu je krivo što mu je stražar popio pola boce njegova pića.

Međutim, šerif Macauley nije popio. Začepio ju je bez riječi i spremio natrag u džep iz kojeg ju je bio i izvadio.

— Dajte mi, molim vas, ključeve, idem po svoje zatočenike — rekao je stražaru.

— Odmah, gospodine — brzo će stražar koji uopće nije opazio da šerif nije ni liznuo bocu. Okrenuo se prema svom stolu, zanijhao i prestrašeno zavapio: — Pobogu, što mi ...

— Ne bojte se. Nije vam ništa. Vrtoglavica u vašim godinama nije nikakvo čudo. Sjedite i odahnite malo — uze ga tješiti Macauley koji mu je istog časa pritrčao.

Ščepavši čvrsto stražara objema rukama za ramena, upravi ga prema stolici. Osjetivši da ga šerif gura prema stolici, izraz straha i srdžbe iskrivi stražarevo lice. Međutim, premda se pokušao oteti iz šerifovih ruku, bio je već preslab da to i učini, pa je pokorno sjeo u stolicu. I pored maglovite svijesti, sinulo mu je da to nije normalno što je toliko onemoćao.

Za trenutak, kad mu je do svijesti doprlo da je drogiran, stražar se htio razmahati rukama, ustati, otvoriti usta i vikati, podići uzbunu. Ali grlo mu nije ispustilo ni glasa. Tijelo mu je zadrhtalo u grču i omlohavilo, a čelo mu oblio hladan znoj. Šerif Macauley ga prisloni uza stol i na nj mu položi glavu kao da spava. Zatim je pokupio stražareve ključeve i hitrim koracima, gotovo otrčao niz hodnik prema ćelijama.

Kad je stigao do njihove ćelije, Rapido Clint i Comanche Blood čekali su ga već na nogama. Vidjeli su što se dogodilo stražaru, ali zbog toga nisu bili nimalo uzbuđeni. Bili su odjeveni. Znajući što se od njih očekuje, šerif ih je pogledao u oči čim ih je pustio iz ćelije u hodnik. Na licima im se očitala samo mrka odlučnost, pa je šerif po tome zaključio da su spremni da obave neugodan zadatak što im je bio namijenjen.

— To će ga naučiti pameti da ne pije kad je na dužnosti. Sramota! — zgrozio se Blood tihim glasom, pokazavši glavom na uspavanog stražara, čim je izašao iz ćelije.

— A ja mu ne zavidim na glavobolji koja će ga uhvatiti kad se probudi — dobaci Rapido Clint.

— A što radi Foot?

— Nije se ni pomaknuo kad sam prošao pokraj njegove ćelije —

odgovori ispod glasa Macauley, pošavši prema ćeliji u kojoj je spavao Lijepi Filip.

— Ja sam pak mislio da samo pravedni mirno spavaju — napomenuo je Clint tiho, provirivši kroz rešetke Footove ćelije.

— Pravedni ne mogu mirno spavati od straha dok svijetom haraju hulje kao što je on — nadovezao je Blood, pa dodao s pakosnim zadovoljstvom: — No uskoro će imati jednog manje za vratom.

— Idemo po njega! — zapovjedio im je šerif, okrenuvši ključ u bravi Footove ćelije.

Premda je Lijepi Filip spavao, nagon ili tihi šum vratiju, probudili su ga u tren oka, a uvjeti pod kojima je živio prije nego što je dospio u zatvor, navikli su ga da se hitro razbudi i odmah razbistri, spreman na najgore.

Ili gotovo odmah!

Premda je hitro skočio na noge, odjeven u svilenu pidžamu koju je ponio u kovčegu iz Marlina, voda razbojnika zapiljio se razgroganim očima u ljude koji su upali u njegovu ćeliju usred noći.

— Što hoće...? — počeo je Foot, pomislivši u prvom trenu da su to stražari nahrupili u njegovu ćeliju. A tada, prepoznavši Clintu i Blooda shvati da je pogriješio. Trenutak zatim, prisjeti se riječi koje je čuo o njihovu nedavnom pothvatu i presiječe ga pomisao.

— Hvala vam, momci, ali ja neću pokušati bježati s va... — trudio se da ih odbije što ljubaznijim glasom, ali je zašutio onog trena kad je iza njih ugledao čovjeka za koga je mislio da je savezni šerif.

Zašutio je, jer se sjetio da su mu njegovi pratioci do zatvora Farm, narednici Breda i Bratton, rekli da su nedavno Clint i Blood potražili i

prebili na mrtvo ime čovjeka koji se nešto bio zamjerio Hoganu Turtlu. No narednici su mu nešto, također, natuknuli, da Hogan Turtle nema ništa protiv njega i da mu ništa ne prigovara, pa je stoga Foot u prvi tren pomislio da Clint i Blood od njega traže njegov pristanak da s njima pobjegne iz tamnice.

Nazočnost Macauleyja ... ako mu je to uopće bilo pravo ime ... potvrdila mu je da se prevario! Da bi se ušlo u Državni zatvor Farm, zavaralo upravitelja i stražare lažnim dokumentima, uključivši tu i zvijezdu saveznog šerifa trebala je čvrsta i dobra organizacija. Samo jedan čovjek, ma koliko bio odvažan, nije se mogao u to upustiti!

Shvativši što ga čeka, Foot otvori usta da iz sveg glasa pozove stražare u pomoć.

Znajući predobro što je Foot naučio, Clint skoči do njega.

Odjednom je oniski Teksašanin Rapido Clint porastao u Footovim očima. Čak mu se u jednom trenu pričinilo da je Clint i najveći i najjači od svih njih.

Clint se nije oslanjao samo na snagu svoje ličnosti koja, što bi voda razbojnika bio shvatio i u manje dramatičnim trenucima da je za to imao prilike, proizvela je tu prividnu fizičku promjenu u oniskom Teksašaninu, a od koje Foot nije mogao pisnuti ni glasa.

Savivši lijevu ruku ispred prsa, brzi Teksašanin zamahne njom naprijed i prema gore brzinom koja je najbolje pokazivala zašto je dobio nadimak Brzi. Međutim nije Foota, udario klasičnim udarcem stisnutom šakom. Stisnuo je prste ravno, a palac savinuo preko dlana, pa ga udario nadlanicom.

Udarac je bio djelotvoran.

Pogoden pod adamovu jabučicu, Foot osjeti bol kao da ga je u vrat pogodila tupa strana sjekire. Ostao je bez glasa. Ustuknuvši korak od svog napadača, hropćući gotovo bez daha, trgnuo je naglo glavom unazad i tresnuo s njom u zid iza sebe.

Foot je bio ošamućen od udarca tako da više nije mogao pružiti otpor kad su se sva trojica okomila na njega.

Najprije su mu zavrnuili ruke i zavezali mu ih na leđima, usta začepili rupcem, a preko glave prebacili slijepu kukuljicu od crne tkanine, kroz koju ništa nije mogao vidjeti.

A sve se to zbilo u trenu. Pošto su ga okrenuli još jednom, ali taj put prema vratima ćelije, Clint i Blood uhvatiše ga svaki sa svoje strane ispod ruke.

Ne shvaćajući još što se to zapravo s njim događa, natjerali su ga da pođe s njima. U glavi mu se vrtjelo. Znao je samo to da ga njegovi napadači guraju niz hodnik snagom kojoj se nije mogao oduprijeti.

Zatim su ga uveli kroz neka vrata koja je otključao čovjek koji je išao ispred njih.

Nigdje ni daška vjetra, a ni propuha, ni bilo kojeg drugog znaka po kojem bi mogao prozrijeti gdje se nalazi. Znao je samo da ga nisu izveli iz zgrade tamnice.

Prije nego što su se u njegovoj smućenoj glavi dospjele imalo sređiti uzburkane misli, osjetio je da ga gotovo podižu s poda i nose uz neke stube.

Oblio ga je hladan znoj. Paničan mu se strah uvukao u srce onog trenutka kad su mu zavezali ruke na leđima, začepili usta i nabili na glavu kukuljicu, pa ga tako zaveza-

nih očiju istjerali iz ćelije. Svakim se korakom taj strah pojačavao. Ušli su u neku prostoriju s drvenim podom. Tu su stali. Zavezali su mu i noge oko gležnjeva. Nagonski je osjetio da je stigao na kraj puta i da dalje neće ići.

Kad su mu strgnuli kukuljicu s glave, ogledao se oko sebe. Ono što je vidio nije nimalo ublažilo njegov osjećaj straha.

Bilo je mračno, ali je uspio prepoznati prostoriju u koju su ga doveli.

Bila je to soba smrti u koju bi ga bili doveli da ga sud nije oslobodio krivnje zbog silovanja i umorstva lijepe plesačice Eloise Charmain, a ne temelju lažnog svjedočanstva i lažnog alibija.

Shvativši napokon da stoji na pokretnom pokrovu otvora pod vješalima u sobi smrti zatvora Farm, Foot se pokušava baciti u stranu, ali su ga Clint i Blood čvrsto svaki sa svoje strane zadržali na mjestu. Nikako im se nije mogao oteti iz ruku.

Pristupio mu je i treći otmičar koji više na prsima nije imao zvijezdu saveznog šerifa. Spustio je i namjestio omču oko vrata. Vješto ju je zategnuo.

Osjećajući da mu popuštaju koljena, Foot bi se bio srušio da ga nisu držali Clint i Blood. Promatrao je izbečenim očima šerifa kako prilazi ručici u zidu pokraj platforme na kojoj je stajao. Stao se izvijati, otimati, mumljati kroz začepljena usta, ali sve mu je bilo uzalud. Usta su mu bila tako dobro začepljena da nije mogao izustiti ni riječi, a kamoli moliti za milost.

— Philippe Foot, poznati i pod nadimkom Lijepi Filip — oglasio se Macauley smrknuta lica. Glas mu je bio dubok, otriješit i hladan, pun prijetnje i zlokobno jednak.

— Porota na tvom suđenju u Marlinu, okružje Falls, morala te je osloboditi krivnje za silovanje i umorstvo Eloise Charmain. Ali mi znamo, a i ti znaš da si kriv za što si bio i optužen i bit ćeš za to kažnjen. Sada!

Čim je izgovorio zadnju riječ strašne presude, lažni je šerif duboku udahnuo i potegnuo ručicu prema sebi.

Dva su Teksašanina u tom trenu ispustila iz ruku Philipa Foota i skočila s platforme u stranu.

I prije nego što je Foot dospio bilo što učiniti da spriječi svoju smrt, vratašća su se pod njim otvorila. Padao je okomito dok se omča oko njegova vrata nije čvrsto stegnula, a konop se napeo. Čuo se samo oštar prasak kad mu je pukla šija. Njegovo se tijelo u jednom trenu trgnulo u samrtnom grču, a u drugom već je mlohavo visjelo i njihalo se na konopu.

Pogubljenje silovatelja i ubijice Eloise Charmain bilo je obavljeno vješto i brzo, baš onako kao da ga je okružni sud u Marlinu osudio na smrt.

Da je netko to slučajno vidio, pomislio bi da je Macauley imao sreće, ili da je pravi vještak u tom poslu. Dužina pada, što je od ključne važnosti pri vješanju, bila je točno izračunata. Da je konop bio kraći, Foot bi se ugušio i mučio, da je bio predug, duži bi pad dobio na ubrzanju i tijelo bi bilo naglo zaustavljeno. Težina tijela otkinula bi Footu glavu s ramena.

Međutim, dužina je bila točna i smrt trenutačna.

— Bravo, Jasone! Bolje nije moglo ispasti! — gotovo je povikao Blood od oduševljenja, piljeći u mrtvo Foteovo tijelo koje se lagano njihalo i vrtjelo na kraju konopa.

— Svoj posao uvijek obavljam savjesno i kako valja, brzo i čisto, da ne može bolje — pohvalio se ponosno čovjek čije puno ime, koje ga je moglo odati upravitelju zatvora ili nekome od stražara, bijaše Jason Byron Macauley Farrington. — Skinut ćemo ga s konopa i odnijeti natrag u njegovu ćeliju i nestati — nadodao je.

XIV

Mrtvo tijelo Filipa Foota položili su na ležaj i pokrili gunjevima kao da spava. Čim su ga pokrili, Rapdo Clint uze svoj šešir, a čovjek koji je tako stručno obavio vješanje, ponovo uze držanje strogog i dostojanstvenog saveznog šerifa. Sjedinjenih Država.

Zakopčao je ponovo zvijezdu na prsa i zaključao lisičine na rukama svojih zatočenika.

Dok su prolazili mimo onesviještena stražara, glave klonule na stol, držali su se kao pravi zatočnici koje iz zatvora sprovodi šerif koji ih je uhvatio. Šerif Macauley ostavio je prošle večeri tamnoplavi automobil u kojem su i doputovali točno ispred izlaza iz glavne zgrade kaznionice. Premda na njemu nije bilo nikakva službena znaka i premda nije imao tablice izdane u Teksasu, po svemu se ipak vidjelo da je to policijski auto.

Pustivši Clintu i Blooda da sjednu na stražnje sjedalo, hineći da ih nasilu ugurava u auto, Farrington sjedne za upravljač automobila, pokrene motor i polagano pođe iz zatvorskog dvorišta.

Pažljivu oku slučajna promatrača priprema za odlazak šerifa i njegovih zatočenika zacijelo ne bi izmaknulo da šerif pri tome nije

poduzeo ni najmanje mjere opreza koje je smatrao nužnima kad je stigao u zatvor Farm. Svoju sačmaricu otpiljenih cijevi ostavio je bez nadzora na praznom sjedalu suvozača dok je otišao po dvojicu zatočenika koje je bio glas opasnih ubojica i na koje je prošle večeri upozorio stražare. K tome, premda ga je Clint, i to pred stražarima, već jednom podsjetio kako je nema tome davno pobjegao svom pratiocu naredniku Dutchu Soehnenu, jer taj Soehnen ne bijaše dovoljno oprezan i pažljiv, Macauley je ipak dopustio svojim zatočenicima da sjede iza njega u automobilu, a da im nije pričvrstio lisičine lancem o karike na podu automobila.

Međutim nikoga nije bilo u blizini da to uoči.

Čak ni stražari u tornjevima na uglovima zida koji je opasavao kaznionicu, a odakle je pucao vidik na sve strane, nisu opazili ništa sumnjivo. Sve je stražare dobroćudno i mirno vladanje zatvorenika u Državnom zatvoru Farm uljuljkalo u stanje spokojne lagodnosti, pa je i njihovo stražarenje bilo površno i nehaljno.

A ni stražari na glavnom ulazu nisu bili ništa budniji i sumnjičaviji. Kako su ih prošle večeri obavijestili da savezni šerif odlazi sutradan u cik zore, nisu ni prstom mahnuli da zaustave njegov automobil. Vidjevši kako im se približava, otvorili su širom velika teška vrata i samo mu odmahnu li rukom na pozdrav, a da pravo nisu ni zavirili u automobil da vide tko se u njemu vozi. Uvjereni da je sve u redu, oni čak nisu pričekali ni da im se s očiju izgube zadnja svjetla šerifova automobila prije nego što su ponovo zatvorili i zakračunali velika i teška vrata kaznionice Farm.

Dobacivši ključeve lisičina Clintu, čim je vidio u retrovizoru da su stražari za njima zatvorili vrata kaznionice, J. B. Macauley Farrington pritisnu papučicu gasa i poveća brzinu automobilu, dok su zatočenici jedan drugome otključavali lisičine.

Vozili su se pustom auto-cestom nekih sat i pol vremena a onda skrenuli na usku i razmjerno zapuštenu cestu koja je vijugala preko brežuljkaste krajine.

Poslije nekih desetak kilometara ušli su u gustu šumu. Čim su iz nje izašli, ugledali su prve ljude otkad su u praskozorje odjurili iz dvorišta kaznionice Farm u Jonestownu.

Unatoč ruševnom stanju kuće koja je nekad morala biti gazdinska brvnara malena i zapuštena ranča, u njoj se ipak skupilo mnogo ljudi sudeći po automobilima parkiranim u dvorištu ranča, i po zrakoplovu dvokrilcu što je stajao u dnu ravne livade.

Zaustavivši se uz ostale automobile parkirane u dvorištu ranča, vrata brvnare naglo su se otvorila. Najprije je kroz vrata istrčao veliki pas vučjak, mašući veselo repom, a za njim izadoše na trijem tri muškarca i mlada lijepa žena. Mašući neprestance repom, paš je prvi skočio s trijema i pošao prema automobilu koji je upravo stigao na ranč.

— Hej, stara psino! Dodi, kako si stari prijatelju Munjo! pozdravio je Blood psa kad je izašao iz automobila.

— Baš mi je drago što te opet vidim tako veselog — dometnuo je Blood, milujući psa.

— Neka me vrag nosi ako znam kako čovjek može izdržati s tako živahnim psom — nadomećnuo je Clint koji se također nimalo nije

iznenadio kad je vidio tko je sve izašao iz brvnare.

— Valjalo bi ga dati izdresirati da bude mirniji — napomenu Clint.

— Kako ste momci, Alvine, Marko? — oglasio se čovjek koji je prvi izašao iz brvnare, pogledavajući prodornim, ali ne i neprijateljskim pogledom lica tobožnjih zatočenika više nego lice njihova nazovi uzničara.

— Kako je bilo? — upitao ih je najzad.

— Sve je išlo kao podmazano, Bene — odgovorio mu je lažni savezni šerif, ne pokazujući ni najmanju brigu, a kamoli strah, kao ni njegovi tobožnji zatočenici, stoga što su ih sa svih strana okružili teksaški rendžeri.

— Ova dva tvoja momka, prave su junačine, znaš? Nisi mi mogao dati bolje ljude — pohvalio je Macauley Farrington Clintu i Blooda.

— Dobro, Jason! — gotovo će povukom Benson Tragg, kimajući glavom od zadovoljstva. Izvadio je sat iz džepa, pa pogledao koliko je sati te nastavio: — Oni u kaznionici Farm sviraju buđenje u šest sati, što znači da još nitko nije našao opijenog stražara u odjelu za pogubljenja. I skini taj umjetni brk, prijatelju a dok ispeješ boju iz kose, Rita i Ranse priredit će vam ukusan i obilat zajutrak. Kad se najedeš, prebacit ću te zrakoplovom u Austin i otpratiti da mi se vratiš živ i zdrav u tvoju Montanu.

— Ne može bolje, Bene — potvrdio je Jason Macauley Farrington, trljajući prstima gornju usnicu.

— Jedva čekam da skinem te proklete brkove — procijedio je na kraju kroza zube.

— Ako mene pitaš — dobaci mu Tragg posprdno — mnogo si zgodniji s tim brkovima nego bez njih.

— Vrijedi li još naš dogovor? —
pita ga Rapido Clint dok je
težno gladio psa koji mu se ispru-
žio ispred nogu, s jednom šapom
na vrhu Clintove čizme.

Oniski Teksašanin Rapido Clint
nije bio nikakav razbojnik, nego
narednik teksaških rendžera, a
pravo mu je ime bilo Alvin Dustine
Fog. On je uzeo nadimak Rapido
Clint u čast svog slavnog djeda s
očeve strane koji se tim nadim-
kom počesto znao služiti.

— Dogovor vrijedi. Ništa se nije
izmijenilo. Rita i Ranse odvest će
te u Polveroso City, a Jubal će pove-
sti Marka — potvrdio je major
Tragg.

— Jubal i Munja, ili možda bolje
Munja i Jubal — napomene nared-
nik Marko Scampton koji je tako-
đer uzeo svoj nadimak od djeda,
ali s majčine strane, a taj se njegov
djed često nazivao Comanche
Blood.

Comanche Blood ili Marko Scra-
pton, kako više volite, pokaza pal-
cem, preko ramena u vučjaka koji
je ležao na zemlji i najvjerojatnije
spokojno spavao.

— Vidiš, Rapido, zar ti nisam
kazao, ja ti se krećem samo u pro-
branu društvu.

— Slušaj ti, ja o tome uopće ne
želim s tobom raspravljati — reče
otružujući se po teksaški. Jubal
Branch — ti mladi Comanche.
Samo kad dodeš u moje godine i
kad stekneš moju pamet, što opet
nije bogzna što, znat ćeš cijeniti
društvo u kojem se krećeš i onoga
tko ti pravi zajutrak!

— Koliko god mi to nije drago
reći, ali slažem se s Jubalom — iz-
javila je Rita koja je znala nešto o
tome što ridokosi Teksašanin voli
jesti, pa je nastavila: — Kakva
sreća što smo ponijeli sa sobom i

vreću krumpira koji ćemo poslu-
žiti kao prilog uz svako jelo, zar ne,
Ranse?

— Dakako, Rita — složio se na-
rednik Ranse Smith, znajući da
Marko Schapton ne voli krumpir.

— I to će biti prvi put da ćemo
ga pomiješati s palentom — najavi
Rita.

— Čovjek spozna da se nije
držao savjeta i slušao opomena
tek onog trenutka kad od njega
naprave budalu — reče mudro
Comanche Alvin Fog, a svima je
bilo poznato da on i njegov prija-
telj Rapido Clint toliko obožavaju
palentu da bi se u njoj mogli ugu-
šiti.

— A što drugo čovjek može i oče-
kivati od pakosnog starčića — do-
baci u smijehu Rapido Clint i po-
gleda u Jubala Brancha.

I dok ih je gledao i slušao kako
se šale, major Tragg osjećao je
olakšanje. Jer takve prilike, ili bo-
lje neprilike, prisilile su ga da te
mlade ljude pošalje u krvave za-
datke koje nitko drugi ne bi mo-
gao bolje obaviti. I po svemu su-
deći i oni su bili zadovoljni što su
učinili dobro djelo bez ikakve griž-
nje savjesti, jer su sami sudili čov-
jeku zbog njegova zločina. A taj je
plemeniti pothvat potvrdio da su ti
junaci zaslužili da budu primljeni
kao ravnopravni članovi u tajnu
četu Z teksaških rendžera.

XV

Malo je ljudi u Teksasu znalo za
četu Z teksaških rendžera, a još je
manje njih znalo za njihove po-
sebne i tajnovite pothvate. Četa Z
bijaše probrana četa prekaljenih i
hrabrih ljudi s bogatim iskustvom
u borbi protiv zločina, spremnih i

ra najteže zadatke koje bi im odredila njihova organizacija u bilo kojem dijelu Teksasa.

Neslužbeno, da tako kažemo, ali pravedno pogubljenje Philipa Foota bijaše prvi zadatak takve vrste koji je izvršila četa Z. Radi takvih specijalnih zadataka četa Z je bila osnovana.

Proučivši potanko dokaze protiv Philipa Foota čiji život i dotad bijaše sve samo ne besprijekoran p emda se protiv njega ništa na sudu nije moglo dokazati jer je unajmio lukavog i beskrupuloznog odvjetnika Mervyna za svog braniatelja. ...major Tragg je odmah pomislilo da će četa Z morati na kraju biti izvršitelj pravde.

Kako je bilo nesumljivo da je Philip Foot počinio zločine za koje je bio optužen, major Tragg je odlučio da za njih mora biti i primjerno kažnjen bez obzira na presudu porote koja ga je oslobodila krivnje na temelju lažnog alibija i lažnog svjedočenja Setha Chivertona i Irvina Schulmana, bivših lakrdijaša u nekoj putujućoj zabavljačkoj družini, koje je odvjetnik Reece Mervyn potkupio većom svotom novca.

K tomu major Tragg je sam sebi dao riječ da će se on sam osobno pobrinuti da odvjetnik Mervyn i sam pretrpi štetu i tako mu ništa ne ostane od novca koje je dobio da zavede sud, posluži li se lažnim dokazima, zaplotnjaštvom i krivokletstvom potplaćenih svjedoka i tako zavede porotu.

Major Tragg je bio na posebnom zadatku u Fort Worthu s nekoliko svojih rendžera iz čete Z kad je Philip Foot bio uhvaćen i zatvoren. Na žalost slučaj koji je tamo rješavao i podosta zavisti šefa policije u Dallasu, zadržali su ga predugo u Fort

Worthu, pa tako nije mogao spriječiti nestanak krunskih svjedoka optužbe koje su Footovi unajmljeni revolveraši ubili, osakatili ili rastjerali.

Svjestan da se moraju upotrebiti druga sredstva kako bi se pravda zadovoljila, major Tragg je iskoristio vrijeme dok se odlučivalo u kojem će se gradu održati suđenje, pa kad je za suđenje bio određen okružni sud u Marlinu, on i njegovi ljudi bijahu spremni da posreduju u slučaju da sud donese presudu koja će Philipa Foota osloboditi krivnje za silovanje i umorstvo lijepe Eloise Charmain.

Kad je odvjetnik Mervyn na sud doveo lažne i dotad nespominjane svjedoke Setha Chivertona i Irvina Schulmana, da dadu svoj lažni iskaz pod zakletvom, major je neopozivo odlučio da se u izvršenje pravde imaju umiješati i teksaški rendžeri čete Z.

Kako je državni tužilac doveden u škripac, jer nije mogao oboriti dokaze obrane, budući da se lažni iskaz potplaćenih svjedoka doimao vjerodostojnim i jer je bio dan pod zakletvom, major Tragg nije htio odmah djelovati, nego istom kad se uvjerio da Seth Chiverton i Irvin Schulman dosta lažu.

Stoga je htio da Chiverton i Schulman nasumce i iz straha izlanu istinu i priznaju svoje krivokletstvo i tako da bude posve siguran u krivnju Philipa Foota prije nego što rendžerima iz čete Z izda naredbu da pogube Lijepog Filipa.

Kako je počesto išao u lov sa sucem Robertom J. McCrindlom, major Tragg je dobro upoznao krajeve oko grada Marlina i gotovo cijeli okrug Falls. A to mu je i te kako dobro došlo u trenutku dok je smišljao plan. U tome kako bi

na to mogla reagirati protivnička rana, pomogla mu je njegova dalekovidnost i njegovo iskustvo, pa čakako i sreća, jer se sve odvijalo više-manje glatko i kako je bilo predviđeno.

Dok je na zadnji dan suđenja narednik Jubal Branch držao pod prismotrom sobu u hotelu Benson, u kojoj je stanovao Simeon Oakes, otac silovane i umorene djevojke, nije na oku držao samo Simeona Oakesa.

Pobrinuvši se da i Philip Foot dozna da na njega vreba Oakes sa svojom dalekometnom puškom, major Tragg je bio siguran da će Lijepi Filip, čim opazi da u sudnici nema Oakesa, poslati Butcha Copea da Oakesa na bilo koji način onemogući da na nj zapuca pri izlasku iz suda i ulasku u policijski automobil kojim će ga rendžeri prebaciti u zatvor u Texarkani gdje će mu biti suđeno zajedno sa Sethom Chivertonom i Irvinom Schulmanom zbog krijumčarenja alkoholnih pića u Teksas.

Kad je Cope stigao u hotel, zaskočili su ga narednik Jubal Branch i narednik Carlos Franco, koji su unajmili u hotelu sobu nasuprot sobi Simeona Oakesa, a nož i otpirač koje su u njega našli, potvrdili su im da Cope nije došao Simeonu Oakesu kao prijatelj.

Narednik Carlo Franco koga su svi u četi Z nazivali iz dragosti čikano, zbog njegova meksičkog podrijetla, pretražio je Copea, uzeo mu novac, sat i sve što je našao u njegovim džepovima, kako bi ostavio dojam da je Cope napadnut radi pljačke.

Ostavivši narednika Carlosa Franca da skloni razbojnika s hodnika, Jubal Branch se poslužio otpiračem koji je našao u Copea i po-

tiho otvorio vrata sobe Simeona Oakesa, ušuljao u sobu zajedno sa svojim vjernim vučjakom Munjom, koji je spriječio Oakesa da ne poćini glupost zbog koje bi se poslije kajao, jer bi bio suđen kao ubojica, što Lijepi Filip nije zavrijedio.

Philip Foot osobno je tražio da s njimu Texarkanu ne putuju Seth Chiverton i Irvin Schulman. To je bio dovoljno da ova dvojica počnu sumnjati u poštene nakane Lijepog Filipa još prije nego što su krenuli iz Marlina.

Narednik David Swift-Eagle i narednik Alexandar Girado, zvan Frenči, kojima je sudac McCrindle dopustio da stražare u njegovoj kući preko puta suda i paze da nitko ne upuca krivokletnike, ispalili su sami na njih dva-tri hica, ali samo da ih uplaše.

Uplašeni pucnjavom razočarani i ogorčeni što ih je Philip Foot ostavio, krivokletnici su gotovo poplivali Lijepog Filipa i da nije bilo pravodobnog i strogog Chivertonova upozorenja, Schulman bi otvoreno priznao svoje krivokletstvo.

Kad je o tome bio obaviješten, majoru Traggu je to bilo dovoljno da bude siguran da je Philip Foot doista poćinio djela za koja je bio optužen, pa je naredio teksaškim rendžerima čete Z da krivca kazne.

Major je Tragg služio vojsku za vrijeme Velikog rata s ocem djevojke koju su Chiverton i Schulman zaveli i ostavili nosećom pošto su je iskoristili. Osim toga major Tragg i rančer kod koga je otac te djevojke radio kao upravitelj ranča, služili su u istom puku u sastavu američkog ekspedicijskog korpusa kao oficiri: I baš je na nagovor majora Tragga, u čemu mu je pomogao i bogati rančer njegov

prijatelj, otac te djevojke odustao od toga da ubije Chivertona i Schulmana kad mu dopadnu šaka.

Stoga je major Tragg i prepustio dvojicu krivokletnika i zavodnika osveti gnjevna oca.

Upotrijebivši narednika Carlota Franka kao posrednika, major Tragg je obavijestio svoje prijatelje kojim će putem i kada naići Chiverton i Schulman i u kakvom automobilu, tako da ih mogu presteti. Major Tragg je pri tom bio siguran da će se njegov prijatelj, koji je bio častan čovjek i poštivao zakon, pobrinuti da pratiocima njegovim teksaškim rendžerima ne padne ni vlas s glave.

A i narednik Colin Breda i narednik Aloysius Paddy Bratton znali su što ih čeka. Stoga su bili voljni da odmah polože oružje, ali tako da sve ispadne kao da su to od njih tražili njihovi zatočenici Chiverton i Schulman. Kako nitko od napadača ne bi odgovarao zbog nasilja, Breda i Bratton su ih nagovorili da natjeraju Chivertona i Schulmana da jedan drugoga izbiču, s čime se major Tragg složio.

Šerif u Limenstonu, pošto je bio upoznat s okolnostima pod kojima je i zašto i kako došlo do bičevanja Chivertona i Schulmana, nije bio naklonjen predugo i potankoj istrazi, ni voljan da krivce uhvati. Kao otac triju djevojaka smatrao je da su oni koji su to učinili zapravo obavili njegov posao, pa je uskoro obavijestio pretpostavljene da su prekršitelji pobjegli i da više nisu na području okružja Limenstone.

Teksaški rendžeri iz čete Z nisu se pobrinuli da samo Seth Chiverton i Irvin Schulman dobiju ono što su i zaslužili.

Poslije suđenja u Marlinu, šerif je bio zadužen da Philipa Foota sprovede ravno u Texarkanu gdje je u zatvoru trebao čekati suđenje zbog protuzakonita krijumčarenja akloholnih pića u Teksas. To je odvjetnik Reece Mervyn unaprijed organizirao uz pomoć svojih veza i novinskih članaka koje su pisali potkupljeni novinari, a u kojima su veličali i njegove odvjetničke sposobnosti kojima je uspio osloboditi krivnje optuženog Philipa Foota.

Poslušavši bez pogovora savjet majora Tragga, državni je tužilac zatražio od svih okružnih šerifa u Teksasu da mu stave na raspolaganje svoje pomoćnike koje mogu. Preuveličavši tako opasnosti koje prijetu Lijepom Filipu bilo od ogorčenih građana, bilo od članova podzemlja koje je Foot kompromitirao svojim vladanjem, major Tragg je spremno prihvatio prijedlog državnog tužioca da će Državni zatvor Farm u Jonestownu, umjesto zatvora u Texarkani, biti najsigurnije mjesto na koje mogu skloniti Philipa Foota do suđenja od osvetničke ruke onih koji bijahu njime nezadovoljni.

Odvjetnik Reece Mervyn, kojio tome nije ništa znao, naredio je svom pripravniku Wilfredu Plantu da u svom automobilu prati Foota, kako je on mislio, do Texarkane.

Međutim, znajući da se Reece Mervyn i u drugim slučajevima koje je vodio kao branitelj, služio sličnim smicalicama i potezima, major Tragg ne samo da je bio spreman da ga u tome onemogući, nego je naredio narednicima Benjaminu, Goldbergeru i Hansu Soehneni da ocrne odvjetnika u očima Philipa Foota koji je odmah postao sumnjičav i na Mervyna.

Poput svog poslodavca i Wilfred Planta je uživao ljubakati s lijepim požudnim ženama kadgod bi mu se za to pružila prilika.

Rita Yarborough s vlasuljom platinastoplave boje kose na glavi i u vrlo uskoj i izazovnoj haljini koja je napadno isticala njezine ženstvene čari, namamila ga je podalje od njegova automobila, tako da je Carlos Franco imao dovoljno vremena da s motora skine rotor.

Koristeći se imenom Rita Ansell, ona je bila član čete Z tako reći od njena osnutka. Sudjelovala je s teksaškim rendžerima u njihovu drugom po redu većem zadatku kada je trebalo oteti i vratiti u Sjedinjene Države nepoštenog bankara koji je u međuvremenu dobio meksičko državljanstvo pa nije mogao biti izručen službenim putem. On je bio odgovaran za umorstvo njezinih roditelja, i odlučnost i hrabrost koju je Rita pokazala dok se trudila da osveti njihovu smrt, znajući da zakon to više ne može učiniti, priskrbili su joj članstvo u četi Z teksaških rendžera. Uvijek je bila pozivana na zadatke kad su četi Z trebale usluge lijepe i mlade žena.

Pošto je Rita spriječila odlazak Wilfreda Planta za automobilom u kojem su rendžeri vozili Philipa Foota, dala se na posao da i njegov poslodavac ne prođe ništa bolje.

Uz stručnu i spretnu pomoć narednika Ransa Smitha, koji je tek nedavno bio primljen u četu Z, a koji se također prurio i pod košulju stavio ploču da ublaži posljedice Mervynova udarca u želudac, te se vladao kao pravi razbješnjeni i glupavi muž... Rita je općarala Mervyna na parkiralištu hotela Palace u Marlinu. Ovoje, i Ransa Smith i Rita Yarborough vjerno su odglumili svoje uloge, ona lakomi-

slene i nevjerne lijepe žene, a on jarnosnog muža rogonje, da Mervyn ni jednog trena u njih nije posumnjao.

K tome Rita nije samo onemogućila odvjetnikovog pripravnika Planta da digne uzbunu kad je neočekivano banuo nego je i pomagala u razbijanju Mervynova prekrasnog i skupog automobila u šumarku nedaleko od Marlina, dok od njega nije ostala još samo jedva prepoznatljiva olupina da je to nekada bio prvorazredni otvoreni dvosjed najpoznatije marke.

Rita Yarborough i Carlos Franco su tako dobro zgnječili i uništili odjetnikov auto da je Mervyn imao više štete od parnice u Marlinu nego što je na njoj zaradio.

Sredivši odvjetnika i njegova pripravnika, rendžeri su svu svoju pozornost posvetili Philipu Footu. Svi su se složili s odlukom svog glavnog zapovjednika da vođa razbojnika mora glavom platiti svoje zločine bez obzira na presudu porote i suda koju mu je lažnim albijem ishodio Mervyn.

Kako im je bilo poznato da u Državnom zatvoru Farm u Jonestownu vlada blaga stega, major Tragg je vjerovao da će im tamo biti najlakše pogubiti Philipa Foota, i što je još važnije, pogubitelji će lako moći umaknuti iz kaznioce.

Od svih rendžera čete Z, osim Ransa Smitha koji je u to vrijeme imao neke druge dužnosti, samo su narednici Alvin Dustine Fog i Marko Scarton bili manje poznati u tim krajevima i mogli su se izložiti opasnosti da ih stražari, ili čak neki zatvorenik, neće prepoznati. Svi ostali bijahu već poznati teksaški rendžeri koji su među narodom uživali ugled.

U PRIPREMI:

Gordon F. Uvalde:
DOLINA U PLAMENU

IZVANREDNO IZDANJE!
napeto štivo koje vas opušta!

MAGAZIN

 144 stranice cijena 60 d

MAGAZIN

Kratke priče Krimi priče
Ljubavne priče SF priče
Vestern priče Humoreske
Erotske priče Stripovi
Humor